
بوڑھا اور سمندر

دي بوډ زوړ سړي و چه په ماکو کي به سپوږو او ،
ګلف ستريم کي به بي کمان نيول . څلور اتيا ورځي سيند ته تللي وخو نو کب ئي هم
نه و نيولي ، په اولمړيو څلو ښتو ورځو کي نو هلك هم ور سره ملو ، خو وروسته تر هغې د هلك
مور او پلار خپل زوي ته وويل چه نوس نو ستا سپين ږيري ښځي بدمرغه شوي ، نو ئي
هلك له بل کب نيوونکي سره واليږه چه په هغې او مړي ورځې بي شمه کبان و نيول .
هره ورځ چه به زوړ سړي تش لاس له سيند نه راو ګرځيد هلك به ور سره خپه وا و
د زاړه سړي د چنګك مزي او لکړه او دسمي ګيرچاپير بادوان ئي کوتي ته ور سره وړل .
بادوان څو څو ځايه داوړو په جوال پيوند شوي و او لکه د ابدي ماتې بيرغ
ښکاريده .

سپين ږيري بوډا سړي مزي سړي و چه په ور ميږد ئې ګونځې ليدل کيدې د تو ر و
ز خوداني چه د تود وسيمو دلمر ښې دی په باړ حو ګا و خوري وي لاسو ئې
لوبو کبانو د راښکلو په اثر ژوري ليکي اړلې ، دا ليکې او داغونه اوسني نه و
بلکه دوچ ډاګ د لوړو ژورو په شان زاړه و .
د زاړه سړي نور هرڅه زاړه وچپ دده له سترګو چه لکه د سيند او به شنې او
په مايدونکي او د خوشالۍ له شغلو ډکې وي .
کوم وخت چه دواړه د بحر څنډې ته را وخ ل او ما کوني نه ايست او بادوان ئې

ډول ګړ، هلك وويل : « سنتياګو! زه غواړم چه پياله تا سره لاړ شم، اوس
حومويو څو پيسې پيدا کړي دي . »

زاړه سړي هلك ته کب نيول ورزده کړی واو په هلك ډير ګران و .

زاړه سړي وويل « اوس له يوه نيکمرغ ماګو سره يې، هما علته اوسه . »

هلك وويل : « ته ياد دي دي چه ها يا وار موږ اتيا ورځې يو کب هم
و نه نيو او ورپسته موږ درې هفتې هره ورځ کبان نيول ؟ »

زاړه سړي وويل : « هو په ياد مي دي، زه پوهيږم چه ته ماد دې دپاره نه پرېږدې
چه ګومان دې دما په کب نيولو شکمن يې »

هلك وويل : « بابا مې مجبور کړی يم چه تا پرېږدم، زه لا هلك يم او تا د
دغه خبر و منم . »

زاړه سړي وويل : « پوهيږم، داطبيعي شی دی »

هلك وويل : « هغه د تا په مهارت کښې شك لري »

زاړه سړي وويل : « هو! خو موږ اونه شکمن نه يو. همداسې نه ده ؟ »

هلك وويل : « نو که اجازه وي نو و لپير نه درته واخلم، بيا به اسباب کلي ته ورسوو »

زاړه سړي وويل : « هو! ولی نه؟ ددوو کب نيوونکو ملګرو په څير . »

دواړه دساحل سره نژدې په حوترې کښې سمل، ډېرو کب نيوونکو په زاړه
سړي مسخرې کولې خودی په هيڅ خپه کېده، زړو کب نيوونکو چه ور ته وکتل
ور ته خواشيني شول، خوځيل خپګان يې نه ښکاره کاوه او په ډېر مهذب ډول به
د او بو د ژوروالي او دسې هوا په باب کښې غږيدل .

کب نيوونکي لګياوه د کبانو پسونه يې څيرل او بيا يې ددوو لرګيو په سر موټر ته
ځيڅول، چه بيا به له هغه ځايه دهوانا بازار ته د حرڅلا و دپاره وړل کېدل .

کومو کب نيوونکو چه نهنګان نيولي وو په هالې خوا کښې يې په لبښو پورې
تړلي وو، د نهنګانو لاری، کوانې اسمل سوي وې او دشانې يې غوڅې شوې
وې، پوستکي يې هم ايستل شوی واو غوښه يې دمالګی کولو دپاره ټوټې ټوټې
شوې وه کله به چه باد دلمر خاته له خوا و، نو د نهنګ له مسلخه به دغو شنې بوی

پر سره راته ، خو ان د شمال مخه دې خوا ته واو د خوږي په سرشپه بود پېښاوي و

هلك زاړه سړي ته و كتل او وي ويل «ښه ـ يا كوا» .

ساتنيا كو وويل «ګيلاس مي به لاس كښې نيولي واو د ډېر وېرو او وخت به فكر

كښې ډوب وم» .

هلك وويل «اجازه دې ده چه زه لږ سارډېن درته راوړم؟»

«نه ته ورځه دېيس مال لوبه وګوره زه اوس هم ما كو ښلولي شم او را جيلاو

به جال اوبو ته وا چوي»

هلك وويل «خو زه بيچله غواړم چه د تاسره لاړ شم ، كه كب شم درسره نيولي،

كوم بل كار خو به وكړم»

«تا ماته بېروا حسيال . اوس د لوبو سړي نو به ډلي كښې شمېرل كېږي .»

«زه څومره هلك ومچه اول ځلي له تاسره به ما كو كښې سور شوم؟»

«پنځه كالن نوي كوم وخت چه زه ماكب ما كوته حيز اوه دتابه له وېري راره

ورته چاود له او تردي به وچه ما كو به ټال مخ واوړي»

هلك وويل «زما به يادېږي د كب لكۍ به دي حوا هوا پر بيد ماوتاوه به كو لك

واهه ، زما به يادي چاره دي د ما كوبه هوغه ناكو ب كښې دمر و په كړې

وغورځولم او به كب دي پنځه و كړه او واهه دې د كب دو ېسو زم ټول ما كوبه سر اخيستی و.»

«په رښتيا دې به يادېږي او كه ما ته وصه كړي ده؟»

«له هغې ورځې چه له تاسره سيند ته وتلي يم هر شي مي به ياد دي»

زاړه سړي په لمر ځپلو او مينه ناكو سترګو هلك ته وكتل . وي ويل «كه ته زما زوی

واي نو به مي د ځانه سره بوولي واي خو ته د خاسه پلار لري او بله دا چه د يوه نيكمرغ

ما كو سره يې .»

هلك وويل : «اجازه ده چه سارډين درته راوړم څلور درشو مي كبان به هم

راسره راوړم چه بي بيا به چنګك كښې وبه يې»

«ما هغه حيله بخوا يې شومه په مالګي كښې ايښې ده» .

«زه به تازه شوم او راویښ شم».

دا زاړه سړی امیدواری او پرېشان و، پسا هیڅکله ترې نه وه تللې، خو اوس یې وسینه دپاسته باده سره احساسات پیدا نه راوپارېدل. و یې ویل «دیدو»

هلک وویل «ښه دوه».

زاړه سړي وویل «ښه دوه راوړه. له چا څخه به دې غلا کړې وي»

هلک وویل «له غلا هم نه وېرېږم، خو دا می په بیه اخیستی دی»

زاړه سړي وویل «شکر»

زوړ سړی دومره ساده وو چه هیڅ یې پوهېده چه دا شکسته نفسی له کومه وخته راده کړې، خو دومره پوهېده چه شکسته نفسی وا ورته دې ده م پو هېده چه دا حس داوړیا لار نه پیسی او ربښتیني همداله هیڅه نه ور کوي.

وی ویل «له دې شماله داسې ښکاري چه سبا به ښه ورځ وي»

هلک وویل «چېرته روان یې»

«لیرې کوم داسې ځای نه ځم چېرته خو بېرته راځم دپا دخه گر ځېدلی وي»

هلک وویل «زه به هڅه کوم چه مالک دې تا کړم چه ښه لیرې درشي»

هغه ویل کېږي که دې یو ورښتیا ئی غټ کب گیر ته درغی مونږ به دې مرستې ته درو ورسېږو.

زاړه سړي وویل «هغه څه ته ورسره یې له ساحله دومره نه لیری کېږي»

«خوره به داسی شی و گورم چه دی یې نشی لیدای. داسې شی چه د کب به وی نو به یې په همدې چل لیری در وام»

«ته وا یې سترگی نه یې دومره کمزوری دي؟»

«هو! پوهېدلی خو پړانده نه یم ری دی»

زاړه سړی وول «عجیبه خبره ده چه هیڅکله د کسپانو ښکار نه یې کړی. د کشپ ښکار د سړی سترگې خوږې ږندوي»

هلک وویل: «ماخو تول عمر د کسپانو ښکار کړی او سترگی دې لا ر کې روغې دي»

«زه عجیبه شانته سړی یم.»

هلك وويل «راځه چه سامان کاله ته ورسوو بيا به نو زه جال واچلم او څه سارډين
په کښې ونيسم».

سامان يې له ما کورا وا خيست. راړه سړي دبادوان ډانګه په اوږو کړه
او هلك چنګك او شلګۍ او بکس وا خستل. په بکس کښې د نهه د تورمزي
کړۍ وه.

د کب شو مه او ښه ګورك چه کب يې پرې وا ږه په ما کو کښې باتي شو.
زوړ سړى پوهېده چه له ده به څوك غلا و نکړي خو د مزو د کړۍ او د باد وان
ترپرېښو دو يې وړل ښه وه ځکه چه دشپې پر ح خرا پول دي پوهېده چه چنګك
او شلګۍ هم دساحل کب نيوو نکي ته پټوي خو په ما کو کښې يې پرېښو دل
بيځايه کار و.

هلك او زوړ سړى دواړه په سرك دراړه سړي د کوډۍ خواته روان شول.
د کوډۍ ورخلاص و او دوى په کښې ننوتل. راړه سړي ډانګه چه دبادوان
تو ته ورنه تا و وه د يوال ته تکيه کړه او هلك بې چنګك او بکس تر څنګ
کېښودل.

ډانګه د کوډۍ د ټوه ديوال ته په اندازه او ږده وه. دزاړه سړي کوډۍ
دخپړۍ د ټوه ټکي څخه جوړه وه. په کښې يو کټ، يو ميز او يوه چوکۍ ايښې وه،
يو خاورين مځري په کښې وچه په سکور و بڅلي پکښې کېده. د ديو الو دلرګيو
په زړو پاڼو د مقدس مسيح او خوا جه کوټر څيرې ځړېدلې وې. دا څيرې دده
د ښځې دلاس نښې وې. پخوا په دې ديوال د ده د ښځې يو عکس هم و، خو اوس يې
په الماري کې دخپل پرېو لي کميسه لاندې ځړ ولی و ځکه چه کوم وخت چه
په ديوال ځوړند و په ليدو به يې خپله بېکسي او يوا ځيتوب بهتر ګوته و درېده.

هلك پوښتنه وکړه: «د خوراك دپاره څه شی لري؟»

«يو غټ نك سړې ورجې دي دخو کباڼو سره. زړه دې ورته کېږي؟»

«نه زه به يې په کور کښې وخورم. په مځري کښې درته اور بال کړم؟»

«نه بلخپله به یې بیا بل کړم او یا به یې همداسې سړي وخورم.»

«اجا زه د چهره جال د ځانه سره و اخلم؟».

«هو. ولې نه».

هلك او زوړ سړی دواړه پوهېدل چه جال مال شه جال یې لا د وخته خرڅ کړی و خو یاتی هم د هماغی تخیل کاوه. هلك په دې هم پوهېده چه د سړي وریجو ښېلك او کبان هم مازې خیالو. تش ځان یې خوشالاوه.

زاړه سړي وویل: «پنځه اتیا ومه ورځ نیکمرغه وي. څنګه به ښه وي چه سبا ته لاړ شم او یو غټ پنځه شلو ښېنمی کب در ته راواړم»

هلك وویل «زه به اوس جال د ځانه سره یوسم او څه ساردین به په کښې ونیسم.»

زاړه سړي وویل «ښه ته ورځه ساردین راوړه. ما سره پروني ورځپاڼه شته کرار به په کښې د پروني بیسبال لوبه ولولم»

هلك نه پوهېده چه د اخبار خبره هم خیالي وه که نه، خو زاړه سړي اخبار د جېل مالښت له لاندې وایست.

هلك وویل: «چه ساردین مې ونیول بیرته به راشم. ستا او خپله برخه به په یخ کښې وساتم چه خراب نشي. سباته به یې سره وویشو. چه راشم به راته د بیسبال قصه وواې.»

«یانکي ضرور ګټي».

«زه خو د کلیولینډ د هندیانو له تیمه ویرېږم»

«څه په یانکي تیم باور لره او چرت مه خرابوه»

«ورځپاڼه ولوله بیا ما ته قصه وکړه»

«راځه چه د پنځه اتیا په شمېر یوه دلاري بر د واخلو. سباته پنځه اتیاومه ورځ ده»

«ښه ده وا به یې خلو خو په اوه اتیا کښې څه وايي. په یاد دې نه دي چه اوه اتیاومه سبا تاریخي ورځ وه چه د کب نیولو ریکارډ دې په اوه اتیاومه ورځ مات کړ؟».

«دوه واری سر به سر یوه ورځ نه راځي. پنځه اتیاومه نمره به پیدا کړې؟»

هلك وویل «هو پیدا به یې کړم.»

«ولې به له کومه کړو؟».

هلک وویل: «اسانه دی زه به یې د ځانه پورې کړم.»

زاړه سړه وویل: «زه یې هم پورې کولی شم خو زړه مې نه غواړي چه له ځایه وخوځېږم

چه نن پور و کړې سبا به سوال روږدی کېږي.»

هلک وویل: «ځان تود ساته. په یاد لره چه د میزان میاشت ده»:

زاړه سړي وویل: «د میزان په میاشت کې غټ کبان راځي. د جوزا په میاشت کې خو هر

سړی کب نیولی شي.»

«زه د غه دې د ساردين پسې لاړم»:

چه هلک بېرته راغی زوړ سړی د چوکۍ د پاسه خوب وړی و. لمر هم پرېوتی و.

هلک له کټه بړستن واخیسته او د زاړه سړي په اوږو یې وغوړوله. د زاړه سړي اوږې

عجیبې شانتې وې. زړه یې خو قوي، او مېږې یې هم قوي و. اوس چه زوړ سړی ویده

او سر یې په سینه پروت و د ومره زوړ نه ښکارېده. کمیس یې د ومره

پیوند و له لاسه لکه د ده د ماکو بادوان داسې زوړ او د لمر تاوې په ومره ... شړولی و.

د ده د سر څخه د ومره د زړتیا نښې ښکارېدې چه په ویده و داسې نه ښکارېده چه ساه ي

ولري. ورځپاڼه یې په زنګانه پرته وه او د ماښام باد یې پاڼې اړولې را اړولې. پښې ي

لوڅې وې.

هلک دی په همدې حال پرې ایښی و او چه بېرته راغی په هماغه حال خوب وړی و.

هلک لاس د ده په زنګانه کېښود او ویې ویل «بابا پاڅه!»

زاړه سړي سترګې پرانستلې او له ډېر څه نه وروسته موسکی شو.

له هلکه یې پوښتنه و کړه «څه شی لرې؟»

هلک وویل: «ډوډۍ. راځه چه ډوډۍ وخورو.»

زاړه سړي وویل: «چندان وږی نه یم.»

هلک وویل: «راځه وخوره! کب نیول او ډوډۍ نه خوړل د چا د لاسه کېږي.

زوړ سړی پاڅېد. ورځپاڼه یې تاو کړه او د بړستنې په ټولولو یې پیل و کړه.

هلك وویل: «پرستن په اوږو در واچوه ساړه دي. ترڅو زه ژوندی یم تا به پری نږدم چه په وږی نس کیان و نیسي »

زاړه سړی وویل: «تر ډیره دې ژوندی ‌یی. څه شی دې راوړی دي »

« اېزه‌لوبیا ، وریجې ، کبله او اېزشه یخنی. »

هلك خوراك په یو مسی لوښی کښی راوړی وو دوه چړی او پنجه یې هم په جیب کی وې چه هره چاړه او پنجه په یو کاغذ کښی نغښتې وه.

« داچا در کړل ؟ »

« مارتین »

« زه باید تري تشکرو کړم » .

«تشکر مې ځنی کړی دی . ستا تشکرته حاجت نشته » .

« زه به دیوه لوی کب دلمبې غوښې ور کړم ځکه چه څو واري یې موږ سره مرسته کړې ده. »

« هو ».

«نو باید دې چه د کب دلمبې له غوښې نه هم ښه شی ور کړم . په موږ ډیر زهیر دی »

«ډیر دوه بوتلونه یې هم را لیږلي دي »

زما دقطیې ډیر خوښیږي . »

هلك وویل «خودا بیر په بوتلو کښی دی او تش بوتلونه بیر ته ور وړم . »

«ته ډیر په ما رهیر یې . راځه چه بسم الله کړو »

هلك وویل « څو واري مې درته وویل: چه وخورو . ما به غوښتل چه دلوښې سر ترهغې پرانیزم تر څو ته تیار شوی نه یې »

«اوس نو تیار یم تش دومره وخت ماته په کار و چه مخ او لاس پرې مینځم » .
هلك فکر وکړ چه چیرته به یې مخ مینځلی وي. د کلي ویالې له ډیره لرې وه.
زه باید او به هم دلته ورته راوړم صابون‌ه‌ی هم باید درو یمال سره هم دلته راوړی وای ښه یې فکره یم . باید بل کمیس ورته پیدا کړم د ژمی د کرتې او ونانو او

دژمی دباره دنوی ملې په ستنئی غم هم باید ورته وخورم.

زاړه سړی وویل: «دا سنا یخنی شو مره خونده ور ده.»

هلك پوښتنه وکړه: «د یوسمال قصه را ته وکړه.»

زاړه سړی وویل: «دیا سگی قیم لو به وګڼله»

هلك وویل: «نن بی بایاوده»

زاړه سړی وویل: «پروا مکړی بیرته بی ګوی ځکه چه ډیبا ګوره کښینئی»

«خپ له ډیما ګو نور خلك هم شه».

«هو! خو ډیما ګو بل شانه سړی دی په هال میچ کی چه ډیرو کلین او

ملا افیاتر ممنځ کېنزی زه وایم چه برو کلین به لوبه وګټی حو ور ونیته بیا

ډیك سیسلر را په یادشی چه ده غوره د ځل هخوك پنهو سکه د و مره لیری نشی

ویشتی به یاد دی دی چه د بحر غاړې ته به کله کله را غی بېدور ځ می زړه وشو چه ورته

وو ایم ز موږ سره کب نیولو ته لاړشی خو بیا وشرمیدم.

تاته می وویل: «ته ور ته ووایه خوته دم وشرمېدې».

هلك وویل: «هو! په یاد می دی ډیر خطاوتاو که ور ته وایی موږ وای را سره تالمی به راو

درست عمر به موږ ا خو زده حا طره پاتوله»

زاړه سړی وویل: «زما ډیر زړه کیږی چه ډیما ګو د ځانه سره ووړم خالك وایی چه

د ده پلار هم کب نیوونکی و. خدا رده دی به هم زما په شان غریب و او زموږ په شانه

بایی ملی وه د سیسلر پلار خو غریب نه و او اوس زمر ګه ی تیم و نو کی او نی کوای

کوم وخت چه زه سبا په ممکی و ډیرو ډیر نړی د اد وان یرد وری می کو اه او افرنی ته به

ورسره تلم. ما مشامی به می ډیر څمری دسید په غاړو ایدل. د اوریقی قصه در به

و کړم که دی غواړی».

هلك وویل: «د یوسمال د حال مالك ګرا قصه را ته وکړه»

«کله کله به مالك ګرا ساحل ته راتلو ډیر بد او ترب ډیرو به ډیر د نیا چه می کرم

وخت شراب څښلی و نه یو د خمره دوه به ور سره کیده د آس نه ور ای به ډیری دم پینه وه

او دیا مړو آسا و د نو ه و امت نه م ه ډیښته با سم کی ګر ناوه اولا ډیر کاله نی

په ملخو ن کې د آس خبري کواې ».

هلك وويل : « ماك ګرانه ! بوې سړی او پلارمې ويل دی تر ټولو خلکو پوه دو »

زاړه سړي وويل : « دا ځکه چه ماك ګرانه ډېر راته »

له دوروچرهر کال دله راعلی وای پلار به دې ويلې چه د روچر تر ټولو پوه دی . »

هلك پوښتنه وکړه : « نو څوك ښه پوه دی؟ » .

«ټول يو رنګه دي . »

« او تر ټولو ښه کې نيوونکې ته يې » .

« نه ډېر داسې خلك پېژنم چه تر ما په کې نيوالو کښې تکړه دي . »

هلك وويل « ښه کې نيوونکې اوتکړه کې نيوونکې ډېردي خو ته په کښې ساري نلري »

« تشکر ته هميشه ماخوشال ساتې . خدای دې داسې کې نه را بانډې برابروې چه دواړه ور ته در وغځن شو . »

« که ته دومره قوي يې لکه وای چه داسې ماهی په سيند کښې نشته چه د تا نه خلاص شي »

« زه به دومره قوي نه يم لکه ته چه ګومان کوې نيوالو ډېر چمونه مې زده دي او ډېره قوي اراده لرم »

هلك وويل : « ته نو اوس ډېر ته برېوزه چه سبا ته تکړه را پاڅېږې زه به او ښې نوسم »

زاړه سړي وويل : « ښه نو خدای په امان سبا ته به دې راويښ کړم . »

« زما د ويښېد و ساعت ته يې »

زاړه سړي وويل « زما ساعت عمر دی . دا زاړه خلك ولې دومره دوخته را پاڅېږي؟ »

دا به ځکه داسې وي چه د دوی نه ورځ وګوري کېږي؟ »

هلك وويل : « نه پوهېږم خو دومره پوهېږم چه ځوانان ډېر خوب او درو ند خوب لري . »

زاړه سړي وويل : « ورځه نو سبا ته به دې ويښ کړم »

« زه نه غواړم چه پلار مې ما ويښ کړي . ځان راته وړوکې شان ته ښکاره شي »

« پوهېږم »

« با با ښه پوره خوب وکړه »

هلک له کوټې ووت دوی په بیاری کښي ډوډۍ خوړلې وه زاړه سړي پر توک
وایست او په تیاری کي بجهاز کښي پریوت پر توک ی لکه بالښت تاو کړ او ور څپا په ئې
په مینځ کي کښېووده بېړۍ بي تر ځان تاو کړه او په هغو نورو زړو ور څپا او
چه د چپر کښي په سیمو نو غوړېدلي وو پر پوت او ډېر ژر خوب یووړ .

خوب یې لیده چه کوم وخت په ملکو کي د بېړۍ سره اوریځي په تالي و د ساحل
شکوبه بي دامر دریا لاندي ستر کي پوړې په دي وخت کښي ی هره شپه هماغه
دافریقي منظره په خوب لیده . د بېړۍ هغه [illegible] د زمه ی اوس هم تر پوزی د
چه د سهار د باد سره په له سیده را اوچت شو په هوا ی چه کوم وخت د اورم
ترپوري کیده نو بیا له خوبه پاڅید او د هلک دویښ والو د پاره به روان شو . خو ن شپه
باد ډېر دوخته راغی او دي پوهیده چه لاسمانه دي نو ډېر نه وه ده شو په خوب کښې ی
دغا پوکا نوسپیني ځوکي لیدلې چه له بحره را اوچې شوي وي

نوري نو د طوفانو نو او سنځو او لویو ښو خوب نه لیده نه کبان یې هم په خوب
نه لیدل او نه یې د جنګو او قوت خوبونه لیدل . حیله سڅه یې هم په خوب لیده پواري ی
دافریقي د بحر وغاړې او ځمریان لیدل . ځمریانو لکه پیشو ګوروی لوبه لوبي
کولي . دا ځمري په زاړه سړي لکه هلک زوم ره ګران وو .

له خوبه کښیناست . له دروازي نه بې دباندي سپوږمۍ ته وکتل بیا بر توک بي د بالښته
له لاندي راوایست او وا ی غوست د کوټې نه د باندي سارا ګشت تالاړ او بیا هماغه ی
د هلک د ویښولو د پاره د هغه د کاله په طرف روان شو د هلک دا ګړور زخیره وه
ور وې پر ایسب او په لو ځو پښو غلي غلي د هلک د کوټې خواته ورغی .

هلک په خپلي کوټې کښي په کټ ویده و او د کوټې د کړ کۍ نه څخه د سپوږمۍ اخیري
وړانګي ور باندي لویدې . د هلک یوه پښه ی کرار په لاس کي ونیوه له ترهغې
چه هلک په اړخ وا وښت او سر کي بي زاړه سړي ته واړو لي . زوړ سړي ور ته

موسکی شو. هلک خپل پرتوګ له چوکۍ واخیست او هماغسې یې په ملاستې واغوست.

زوړ سړی له کوټې ووت او هلک هم ورپسې روان شو. د هلک سترګې له خوبه ډکې وې. زاړه سړي یې په اوږه لاس کېښود او وې ویل «ومې بښه چه له خوبه مې ویښ کړې».

هلک وویل «پروا نلري».

دواړه د زاړه سړي د کوډلې په لور روان شول. لا تیاره وه او ډېرو پښې ابله کب نیوونکو بې بوټو شپېلاران په دهېلو ماګوګا وخوا ته روان وو.

د زاړه سړي په کوډله کې هلک ډمرۍ کړې چه په کس کې وه دستګی او چنګک سره را واخیستل. ... زیړی د باد وال چاکه او پېچلي بادبانونه یې په اوږو واچول.

هلک وویل «چای ته دې زړه کېږي؟»

«ورېږه چه سامانونه په ماکوګ کښې ځو بیا به سره ګورو».

ورو سمه دواړه د بحر په غاړه په چوترې کېناستل او چای یې وڅکله. په دې چوترې نه سهار د وخته نورو کب نیوونکو هم خپل ساباری کاوه.

هلک پوښتنه وکړه: «ښا ښا شپه دې ښه که وه؟» د زاړه سړي له څېرې د خوب نښې ښکارېدې.

وې ویل «ډېر ښه خوب مې وکړ. نن ځان راته ښکره ښکاري».

هلک وویل «زه هم په ځان کښې هېڅ ستومانې نه وینم. ورته ځه چه خپل او ستا سامانونه راوړم او د چنګک شومه هم راوړم. اما مې تل خپل سامان پخپله وړی را وړی او هېڅوک نه پرېږدي چه ور سره مرسته وکړي».

زاړه سړي وویل «زه او ستا پلار په کړو کښې پوښتان نه وو. ته لا پنځه کلن وې چه ما درنه دې د ماکو اسباب په شا کول».

هلک وویل «پوهېږم. زه ژر بېرته راځم. ته تر هغو یوه بله پیاله چای هم درو څکه».

هلك پښن الله دهغې خونې خواته روان شو چه د کب نیولو شومه په کښې ایښې وه
زاړه سړي له خپلې پینا لی سوکه سو که غړپونه کول .
دده دنن ورځې همدا خوراك و . د ډېرې مودې را هیسې هیڅ خوراك خو نه
ده ور کاوه نو د ځانه سره یې په ماکو کښې ډو ډۍ نه وړه . بیا نو ملاوه یې د ماکو
په اینده یې کې اړولی او د ر ستنه ورځ یې په هماغې تیروله .
هلك بیرته راغی . سارډین او شومه یې په یوه زاړه اخبار کښې پیچلی وه .
دواړه د ماکو خواته روان شول . ماکو یې په دوو کسو جګ کړاو اوږه یې
ور ونیو یاوه .
هلك وویل: «په سحر دې ښه بوډا .»
زاړه سړي وویل «تا سره .»
چپې یې د ماکو په دواړو اړخو و تړلی او په دواړو لاسو یې د چپو لاستی
شا ته را کاږل ماکو په اوبو ور ګډ شو ور و ور وله غاړې لیرې کیده . لا تیاره وه .
د نورو ماکو ګانو د پوون عبر یې په اوبو کښې اوریده . سپوږمۍ د غرو شاته پناشوه .
په ماکو ګانو کښې به کله کله خبرې هم کیدې خو ډېر وخت به یې د چپو
له غږه پرته غږ نه په کښې اورېدل کیده . چه سهر دو خنه به کب نیوونکی په خپلو
ماکو ګانو کې سیند ته لاړو شول هر یو به په یوه لوری روان شو او په توند
سیند به خواره سول هر یوه به لاړو خته د کب نیولو ځای د ځان د پاره په
نښه کړی و .
زاړه سړی د ځانه سره تګېرلی وه چه داواري به لیرې ځې نو همدغسې مخامخ
له ساحله لیرې کیده د بحر د اوبو بانده وږمه یې په سپېرمو ولګیده . داوبو په همه
ځای کې چه زوره شا ومیده د کم اصلو لوحو پانې ښکار یدې . ژوره شا همه ځای و
چه د سیند تر بور و بر خو به رښیا هم ژور واو هر رار کبان پکښې ټولیدل . رنګ په
رنګ واړه کبان به دښې داوبو سرته راختل او نورو لارو و غټو کبانو به
ورباندې میلې کولې.

لا تياره وه خو دې پوهېده چه سهار نژدې دی. دا لوتونکو كبانو غبرچه له
او بو ته يې پاس خيز کړاو بېرته به په شړپهار او بوته وغورځېدل زاړه سړی
اورېده. دا الوتونکي کبان به ده ډېر ګران وو ځکه چه دده دسيند ملګري وو
د او بو په نو تکيو يې زړه سوزېده. فکر يې کاوه داوړې مرغۍ تر ټولو زيات ډېرې
سرګردانې دي هغه چه په ځان دوی دي لاسته دي. ددې نورو رونډ ژوند زمو نږ تر ژونده
ډېر تريخ دي. نه پوهېږم چه دا ګلالۍ مرغۍ په دې خوږ نو شپو کښې څه کوي
بحر ژوې وخت مهربان او ښکلی وي خو کله کله بيا ناڅاپه په قارشي. دا مرغۍ چه
چغې وهي مشو کي په او بو منډې او بيا جګېږي دسمندر قارته ګوري جوړ ېږي.
زاړه سړي، هميشه دځانه سره سيندلامار باله. دلا مار يوم هسپانويان هغه وخت،
سيند ته ور کوي چه ډېر ور باندې ګران وي.
دسيند مينان ډېر وخت سيند په بدو بدو نومو يادوي حتی د اخبري داسې و يلې
ګيږي لکه چه سړي يې ښځې ته وايي. هغه ځلمي کب نيوونکو چه په موټري
ما کوګانو کښې سپړېدل هغوی سيند ته ايلمار ويل. ايلمار يې مذ کر دی. دوی ته
سيندلکه رقيب او دښمن داسې ښکاريده او کله به چه په قارشو نو، نو يې ملامتاوه
خوزوړ سړي داسې نه و. ده ته سيندلکه يوه ګلالۍ پېغله داسې ښکاريده او کله
چه به په قارهم شوه نه به يې ملامتوله. ددې ګناه نه وه. سپوږمۍ به دې هم هغه
اغيزه کوله چه په پېغلې يې کوي.
ورو ورو يې چپه وهله. چپه وهل ورته اسانه وه ځکه اوس دسمندر په مخ ګونځې
نه وې او دده دزيمه برخه کار پخپله د او بو جريان کاوه. چه سپېده و چاو دې
نوره خپل ما کو دسيند بوی ليرې سيمې ته رسولی و فکر يې کاوه درسته هفته مې
په دغو څا ګانو کښې لټون وکړاو هيڅ مې بيا نه موندل. نن به د با بيتا او البا کور
په ډلې ور ګډشم ګونده کوم اوی کب هلته په ګير راشي.
رڼا لاسمه خوره نه وه چه ده خپل چنګکونه را وايستل او ماکوبې په جريان
کښې لاهو کړه. يو چنګک څلور پنځوس ګزه ژور او بو کښې ننووت بل پنځه او يا

دریم او څلورم چنګک په نیلي اوبو کښې ترسل او بوسل و شل واړو ډوب شو ،
دمزو په سر کښې چنګکونه و او هر چنګک په یوه ووړه مساله یې کښې بوري
ګلک تړل شوي و . د چنګک په څوکه او تر لوښا خو کښې شومه نښلول شوي وه
د لولا دی چنګک هیڅ داسې برخه داسې نه وه پاتې چه به یو اوي کښې ورنه
ی پر واتېر شوي واي ،

هلک دوه واړه کبان هم ور کړي و چه اکه شاول دمزو پوري څوړند وو ،
دشاورو واړو چنګکو مزي هر یو اکه خچه ګوته دو مره پرېړو . دمزو په پاس
سر کښې دوه شنه بخون ارګي تړلي و . چه دمزي حرکت پې ښوده . که کوم
کب په چنګک کښې نښتي واي مزي نه په او بو کښې ډوبېده او شین ارګي به
هم ور سره ډوب شو او که نه نو داوبو په مخ نه پروت و . د هر مزي سره
څلوېښت واړي دمزي بل لړهم نښتي و چه ګوا کي داړتیا په وخت کښې نه بوه کب ته
دري سوه واړي مزي ور غز پدې شو .

زاړه سړي ددرو مزو شنو ارګیو ته کتل چه کله به ښور بېزي او ما کو بي سو که
سو که چلاوه هر یو مزي یې په ډېر مهارت نیغ او په خپل خپل ځای سانه . اوس نو بېخي
رڼا وه او دلمر درا ختلو وخت و .

سپین چك لمر دبحر له مینځه را و خوت او زاړه سړي نور ما کو ګان
ولیدل چه تول تر ده ساحل ته نژدي و . دلمر رڼا خوره شوه او پلوشي یې په سیند
ولګیدې اوله سینده بیرته د زاړه سړي په سترګو ویې ګیدې .

زاړه سړي سترګي له سینده واړولي او هغاغسې یې ورو وروچپه وهله . هر یو مزي
نیغ په توروا وبو ننوتي و زاړه سړي د هر کب نیونکي نه خپل مزي ښه نیغ ساتل
هر مزي یې دومره ډوب کړي و چه د توروا وبو په هره برخه کښې یو چنګک موجود و .
نور کب نیو ونکو به مزي د جریان سره خوشي کول ډیر کله به چنګك شپیته
واري ډوب واو کب نیوونکي به دسلو واړو خیال لورا باندي کاوه .
زاړه سړي فکر کاوه زه خو مزي یې په ځاي برابر ساتم تش دومره دي چه بد مرغه یم .

خو شي لږ څه پوهېږي ګوندې نن ستره ورځ نوې ورځ ده . په دې کښې
هیڅ شك نشته چه طالع ښه شي دی خو زه دمهارت په خوا یم ستا و چه قسمت درته
برابره کړی ته به ورته تیار یې .

اوس لمر دوه نیزې جك واوړه په سترګو دومره ښانه لګیده . زاړه سړی درې
نورما کو ګان ولیدل چه دری واړه تر ده ساحل ته نژدې وو .

فکر یې وکړ درست عمر می ستر ګی لمر وهلې دی خو تر اوسه می د نظیر په ځای دی .
ما ز یګری لمر ته سیخ کتی شم او په سترګو کښی می تور
نه راګرځی لمر خوما زماګرهم پر رون دی خو د سهار لمر ستر ګی ړوندوی .

په همدی وخت کښی یې پوتوروزری مارغه ته پام شو چه ډده د سر دپاسه یې ورو ورو
دوره وهله یو واری وزرو نه ټول کړل او ښکته را ښیله شو خو بیا بیر ته په دوره
لګیا شو .

زاړه سړی په جك غږ وویل : مارغه کوم شی لیدلی دی . هسې خوشی دوري په وهی
ورو ورو یې ما کو هغه ځای ته په څپوورو وست چه مارغه دوره کوله . زغر دې
نه کاوه او خپل مزی یې په اوبو کښی بیخ ساتل خو ما کو یې څه ډډري د مارغه دپاره
چټك کړ .

مارغه نور هم جګ شو او دوره یې کوله . خو بیا یې سمدلاسه کوزه غوټه و کړه
او زاړه سړ ی په همدی وخت کښی یو الوتونکی کبولید چه له اوبو یې داندې
خیز کړ او بیرته اوبو ته ستو ن شو .

زاړه سړی د ځانه سره وویل : «د الفین ، غټ د الفین» .
چپه یې په ما کو کښی کیښوده او یو وړو کی چنګك یې واخست او یووړ کب یې
په کښی چخ کړ د چنګك د مزی لښته یې د ما کو په پوړی کړی . بو ر ې وتړ له .
بیر ته یې چپه وا خیستله او په خپل ځای کښینا ست . ورور ور یې چپه وهله او
پاس یې توروزری مارغه ته کتل .

مارغه بیا د غوټې دپاره خپل اوږده وزرو نه ټول کړل او بیا یې نو او بو ته نژدې

داڵو بوسکی کت پسی کبره وزەلارو ئاره . راڕه سەڕی داو بو هەعە پڕسەندلی خا ی لیدە
چەر لاندي یی دڕ الفیس دڵي لە مار عه تیستە کوله

چەمارعه نەیه او بو حمله و کڕه کمان به تراو بو لا ندی سول راڕه سەڕی فکر
و کڕ چەدڕ الفیس دڵەلویه دەاودمارعه عوەبه براسر یبزی الو بو سکی کما ن سبا یستە
عنهم دی اودمارعه روورو نادی نەرسیبری

حوواری یی الو تو سکی کمان و لیدل چەله او بو یی پاس حیر کڕ حو د مار غه
حملي بري با کامه سوي . دەفکر کاوه لکه چەڕله له ماڕره لیر ی سوه ڕبره یه
رعرد رواناەده رەنه چپی وهم کەندی حپل لوی کت لاس تە راولم . رما لوی کت
حو نایە دلمه چیرنه دی

لیری دور نخواڕی سکاریدی او ساحل لکەیوه شمه لیکه داسی سکا ر یدە او
ترشابی خڕ عرو نه لیدل کیدل دنحراو بەبوری سەی نر سەندی اودڕ برنو ر والی نەنی
دچیار نگ بیولی و داو بولا ندی داو حز ندەسره سکاریدل اود لمر رنگیـو وڕانگو
پەا و نو کسی عجیب ر نگو نه سو ڕ کڕ ی وو .

دچنگك مری تەبی کمل چەسم بیع همداسی کور پەتوروارنو کسی لە نطرە پنەسوی و
زوڕ سەڕی داو نود حرند و پەلیدلو حوشا لەسوخکه حەد کت سەوه دلمر نحیو او
رنگیو وڕانگو اودساحل پەسر نر یوور نخو راڕه سەڕی تەد سه موسم ر بری ور کڕ
اوس بومارعه ڕرك سوی و اود سیند په مخ حت له ر یڕ و بو تو ا و جیار نگه
خیلدو نکو وڕو کما بو چەدما کو ترشنگەیی داو بوپه سر لار کوله نال هیچ سی به
سر کو نەلیکانه داواڕه کمان نه کله کله پاڕحواو سبتال او بیاپه ی بیرته خا بو نه داو بو
پەسرسم کرل اوپه حو شالیه نەنی پەلا موپیل و کڕ. ناحتا ی نر یی ر ینسکـه ی
بو کز شاتەلکەشەی داو بو پەسر دخان بسی را کازلی او په حو لی یی د او بو په سر
رنگیـی پو کەیه حوڕولي

راڕه سەڕی پەسوسکاورتەو کماو یی ویناهاي کاسیري».

روڕسەڕی د چپوسرەوڕاندي ورروستە ریکدە واڕه کمان یی دما کو اڕختەلید لچه

رنګونه یې چنیا او د حزانو د سرپورینبکیو په مینځ او د پو کښیو تر سیورو لاندې ئی
په تندی لامبو کوله

دیوړو کبانو د دې رینبکیو د زهر پروانه کوله خو دا زهر چه د ماهی له حولو تو بیدل
په سړی بد ایګدل. ئله به چه زاړه سړی کوم کب له چنګك خلاصاوه او د چنګك
پورې به د ا زهرارونکی کب هم نیسی وو ده لاس به یې ر ي رحمی زخمی شو دې زهـرو نه
داسې سوی کاوه لکه زهرارونکی پانې چه د سړي په ځان و لګیږی. په سړی
په لکه متړو که داسې لګیدل دا کلالی په پو که یې لکه سړي ر ز غوږی داسې ښکاریدې .
خو په ګرد سیند کښې تر دغو ریسکیو لرونکو ژوو غولونکی شی نه په واوچه
د سیند کښپا نو به حوړلدی به پږړه کښې ور باندې خوشاله شو کښپان به د حه یې الحوا
په لا منوور پسې را غلل او د رینبکیو سره به یې حولی ته واچول زوړ سړی به حه کښپ
د دعو ژوو په حوراك لګیا و لیدې په حوشا له شو ډیر کله به چه طوفانو نو د ساحل غاړې ته
وعور ځول زاړه سړی به خپلی ربې پوندې ور باندې کیښو دې او د حاودلو پرو به یې
په حه شالی ړ اوریده. د سیند شنه کښپان او پلی کښپان هم دده حوښ و دا کښپان ډیر
ګړندی وا و په بازار کښې په حکه بیه حرڅیدل. هغه نل ستر ریږ رنګی کښپ هم دده خوښ و.
د کښپ د سبڅې او نرمیه او د دوی مستی او په پټو سر ګو لامبو یې ډیره خوښه وه.

زاړه سړی ډیر عمر د کښپا نو ښکار کړی وا و زړه یې ور باندې حوریده. داسې لوی
کښپان هم ده بیولی و چه د سر کاسه یې د ده دا کوهو مره لویه وه او پخپله سل منه درو ندو.
خو په دغو یې هم زړه نه خوزیده د ډیرو کب نیونکو زړه به کښپ سوری ځکه چه
د کښپ زړه ور وسنه تر قصابی ړ او د پوسته کولو به هم تر ډیره وخته نه د ر هببری او
هماغسې تو پو به وهی. حو زاړه سړی فکر کاوه چه زړه هم د همدغو کښپا نو غونډې زړه
لرم او زما لاس او پښې هم د دوی غوندې ګـوځې ګوځیدې .

څه شپه ور وسته یې پو څو د ا یې هګۍ و خوړلی. ده د جوزا او میران په میاشتو کښې ان تر
قوسه پورې هګۍ حوړلی. داددې باره چه دی د پوه ر سیانی لوی کب د پاره تکړه و ساتی.
ده به هره ورځ یوه پیاله د نهنګ د ځګر غوړی هم څښل. دا غوړی په هغه لوی پیپ کښې و

چه دده د کوڕی به کوت کنبی اینبی و دا پیپ پحوادده د کب بیولو داسباب دباره به کاریده. اوس به کنبی دبهسک دځکر غوڕی واو هر کب بیوو نکی ته اجاره وه چه راشی اوبوه پیا له تری وشنبی د ډیرو کب بیوو نکو د اعوڕی به وخوښ. خوبد بی چندیابی شبه وه. حو کب بیوونکی پوهیدل چه داعوڕ دسړو او بریښ دباره سبه واوځیږو به ویل چه دستر گورباره هم شبه دی

زاره سړی پاس د کتل اومارغه بی ولید چه بیابی دوری وهلی به حنگ عبزی وویل «کب بی پیدا کړی دی.» حوهیڅ الوتونکی کب بی ترستر گو نشو. خاری کاوه. په همدي وخت کنبی یو وړه تونبومی ماهی بی ولید چه هواته بی خیز کړ او بیرته سر په شپڼ ی به اوبو نووت. دلمر پلوشی بی په سر و پر قیدي ناڅو باجنگ شو، بل، بل اوهمداسی ډیر له اوبو به هري حواته الوتل او بیرته سر په شپڼ ی اوبو ته ستنیدل.

اوس بودڅو باڼه دچنگك له شوی تاوبده

زاره سړی فکر کاوه که داسی ورو ځی نو به ورسیږم. دڅو باڼه دمارغه له ویري به اوبو ننوتله

زاره سړی وویل «مارغه می اوی مرستیال دي»

په همدي وخت کنبی بی دپسولاندي مزی شخ شو چپی بی له لاسه وعور ځولی اومزی بی په لاس کنبی وبیو دڅو بادروبد والي مزی ریبز داوه

مزي بی پاس راښکه. دمزی دریبز دیداسره یی مزی بورهم پاس کش کړ دماهی شبه شاداو بو په سر سکاره شوه. اوحو به یی طلایی و ماهی بی دما کوله شنډ ي جنگ کړاو په عولی بی واچاوه. دما کوپه عولی ماهی دلمر دوړ انگو لاندي لکه تربوله. زاره سړی په لعته وواهه چه مړشی او دما کوپه یوه گوب کنبی بی سیوری ته وڅور ځاوه. لار بیز دبده.

زاره سړی وویل «البا کور. چنگك ته به شبه شوه مه تري حوړه شی. بیم من دورنبد دی»

دزاره سړی په یاد وه چه کوم وحت ده دځانه سره عبز پدل زده کړی و. چه یوانځی به وو بدلی به یی وېلي اودشپې به یی هم دځانه سره سندري بللي. داسی بسکاریده لکه چه

ده هغه وحت دځان سره په حمروپیل کړی وی چه هلك بري لاړ . حودده سـ ـم په یاد
ه و . دی او هلك چه ه په ما کو کسی بو ځای ودصرورت په وخت کسی هه سره عبر بدل
او هغه وحت ه عبر بدل چه ما کو ه په طو والی او بو کسی کیرسو . کب یوو ـ ـکو دا
د کب یوو کی سبه صفت باله چه په ما کو کسی و بزعیبری درا ړه سړی داحوی حوسبو
او د هغی احترام یی کاوه حواوس یی پروره حمری ځکه کولی چه ده ته بر دی
ل شوك ه و چه دده په حمر وخور یدلی وای .

په جنګ عبر یی وویل « که بور حلك رما د ځان سره حمری واوری وابی ه چه
بو دالیوبی شوی دی »

بیا یی وویل « حوره چه ره لموبی ه یم د حلکو دحمرو شه پروا کوم شمر خلك خو به
حپلو ما کو کاو کسی را ړولری چه ور ه رعبری او د بیسمال دلوبی حمرو ه ورته
راوړی »

وکړیی و کړ اوس دبیسمال دحمرووخت ه دی . اوس یوا ځی دیوه شی وحت دی
هغه شی چه ره ورته حدای پیدا کړی یم کوم اوی کب ه هغی ړلی ه بردي جیر ه وی
ماحو یوا ځی یووړو کی الما کور تر ی ړیو ن هرسی دنمال حـواته ځی ،
داولی ؟ السه دا ه ده ولوعادت وی چه دورځی په دي وحت هغه پلو ته ځی یا ه د هو ا
دبدلون شبه وی ه پو هیږم

اوس یی دساحل شمه لیکه ه لیدله او یوا ځی یی دلیر وعږو خو کی لیدلی شو ي
چه واوری ږرنا لی . بی تری دسمبوور نحو کړی دعره دخو کی ه چاپیرولاړي وی .
کو ر سیمد ك بور ږ ا و په ځیمو رحو کی یی رڼا ځلیده . دسیمدو ړ و حر ه و
ر ګو ه اوس دلمرد پلو سو لا ه دی بیحی سپین سکار یدل
یوا ځی داو بو په ژورو کی درنا په اثرر ګین بحری ر یښدل . د جنګك مزی همداسی
بیع په بوررواو بو کسی بوللی وو

ړو با ګان اوس داو بو په دپاندی ه ښکار ید ل . کب یوو ـکو ه هرراړ ه و باته
ړو باوپل او واځی دحرخلا په وخت ه ی درار رار ړو با کاو ترمیمځ تو پیر کاو ه

لمر ورو ورو ډوبېده. تاو یې دراپه سړی په ورمېږ والګېد. په شا یې د کمیسه
لاندې دخولو دانې ورغښتې وکړې کاوه کولي شم چه کرار پرېوزم او ماکو پرېبږدم
چه پخپله لاړ و ځي دېښې په ګوته مزي و نړم چه که کم په کښې ګیر شو ر او یښ
ې کړې خو بې پنځه اتیا ومه ورځ ده او دا یې سپه پام و ساتم.

په همدې وخت کښې چه ده خپل مړو نه کتل وېې لیدل چه دیوه مزي شین ار ګی
په او بو کښې ډوب شو. چېې یې په کراره په ماکو کښې کښېبوډې او مزي يې دغه پې
اوشهادت ګوتې ترمینځ ونیو وېې ویل «هو، هو» خو لاس یې دروند نشو. مزی ئې
همداسې سست په سبې لاس کښې یوه شیبه ونیو مړی بیا لېږ ور پر دېد خو د مړه
درو ندنه و. دې پوهېده چه څه شی دی.

سل و اتیا کوز یوه مار لیس هغه واړه کبان خوړل چه په چنګک کښې ښېل شوي وو
راپه سړی د مړي سر له ماکو خلاص کړ او دد وو ګوتو په مینځ کښې یې
داسې سست ونیو چه که مار لیس یې کش کړی دی مړی ور غزوي

راپه سړی فکر کاوه چه دا دومره تا را کازي نو ضرور به لوی کب دی.
که اخوا ره خو ره و ګور د چه څو مره تاره کبان می در ته پېیلي دي ان
شمبز سوه وته ژور می درنه په تورو او رو کښې غوښه ایسې ده که ښه دو ره
وهه او وې خو ره. مړی ورو کش شو او بیا یې په ور ره تکان وخوړ. کښه
الګیا وی د سار دبن سر نه شکوي. بیا نو مړی په کرار شو

راپه سړی په چنګ عبر وویل: «راځه بیا دو ره و و همه سار دبن حوازه
ندی که څنګه؟ خوره یې کمه ولی شرمېږې؟»

مړی یې دد وا ړ و ګوتو ترمینځ نیو لی واو کور یې کتل. نورو مزو ته یې هم
کتل چه هغو نه و رغلی نه وی مزی بیانز غوندې ندې والېږ زېد

راپه سړی وویل: «اخر نه یې وخوری خدای دې و کې چه و یې خوري»
خو وېې نه خوړ او مزی بېرته غلی شو. د راپه سړی زړه تش پاتې شو
و... وویل: «تلی نشی. اوس بېرته راګرځي کېږي چه دا کب نه ځواهم چېرته ګېر شوی دی

او اوس به له چنګکه ډار نه لري » په همدې وخت کښې مږې بیا ابزغوندې
ورپېښ دید او د زاړه سړي تښته خلاصه شوه . وې ویل:« ویل مې چه بېرته
را ګرځي اوس نه یې وخوري .»

زوړ سړی د مږې دې ورو ورو پېښ دیدا نه خوشاله و په همدې کښې مږې
پیشانه‌زور ور تګان وخوړ . د کب درو ندوالی یې په مږې کښې حس کړ .
مږې یې ورو ورو خوشې کړ . مږې په تندۍ کور سو بېده . کور ، کور ، تر
هغې چه د مږې بوه کړۍ خلاصه شوه . زاړه سړي لا هم د کب درو ندوالی
حس کاوه . وې ویل:« عجیبه کب دی چنګک یې په خولې کښې دی او دی لا روان دی .»
فکر یې وکړ اوس نه بېرته راوګرځي او چنګک نه‌تېر کړي خو دا یې په
په زوره ونه ویل ځکه پوهېده چه به‌شي چه سړی یاد کړي هغه بیا نه
کیږي . پوهېده چه کب خورا لوی دی او پوهېده چه‌شومه یې ترا تر په خولې
کښې نیولی په تورو او نو کښې روان دی په همدې وخت کښې مږې ودرېد
او دی پوه نه شو چه کب به ځای ولاړ دی وروسته یې لاس بیا درو ند شو او مږې یې
ور سست کړ . نو وار یې دیوې شیبې دپاره مږې ټینګ ونیو خو د کب زور ډېر و
او بیا یې مږې ور خوشې کړ . وې ویل « چنګک یې خولې کښې دی پرېږده
چه ښه یې وخوري .»

د ښي لاس د ګوتو له مینځه یې مږې کور سو بېده کیڼ لاس یې تېر کړ او
دد خیرې مږې سرونه یې یو بل پسې وتړل . اوس نو تیار و . درې کړۍ مږې یې
تیار لرل . دهر مږې اوږدوالی څلوېښت واری و .

وې ویل « لږ یې نور هم وخوره . ښه یې ښه تېر کړه .»

فکر یې وکړ تر هغې یې دې رکی سه ناسه چه د چنګک څوکه دې په زړه نو ځي
او مړ دې کړي بیا نو په اسانه پاس را وخېژه چه شلګی در کې نه باسم ښه تیار یې ؟
موړ شوی یې ؟»

وې ویل:« نو را او وخه » او په دواړو لاسو یې مږې پاس کش کړ . نو کږ جګ شو

بیا یې په دواړو لاسو کش کړ . داوا ریې په ټول زور کش کړ خو هیڅ و نه شو
کم په بیخي اسانی سره ته ګوزلاړ او یوه لویشت هم را جګ نه شو

دزاړه سړي مزی ډیر قوي وځکه چه دلویو ګناهو دپاره او دلشوي و . دمزی
سر یې په اوږې واړه او داوږو په زور یې مزی کش کړ . مزی دومره شخ شو چه داوبو
څاڅکې تری وا لوتل . مزی یې په اوږو کلك نیولی و او شا ته یې ځان کوږ کړ . کب
په شیبو شیبو روان و او ماکوبی دځان پسې راښکه هغو نورو چنګکو نو کښې لا تر
اوسه تو ناګان ښکاریدل زاړه سړي وویل « کاشکي هلك راسره وای پخوانه
ما کب را ښکه او س کب ما را کاږي . مزی نور هم ټینګولی شم خو دا نه پېژنم چه کب
به یې وشلوي . ه یې نا یډ دومره شخ و نیسم چه کله ډیر زور اچوه نو تار
ور خوشي کړم ښه دي چه کب کوز نه دی روان چه نور مزی و نه غواړي . اوس خو چه دی
هر چیری ځی زه ور سره ځم . ښه نو که دی و غواړي کوز په اوبو کښې نور هم ډوب شي
څنګه نه کړم نه پوهیږم ښه نو پوچم خو نه ور سره و کړم . ډیر شیان دی چه زما دلاسه
پوره دی . مزی یې په اوږو نیولی و او کوږ یې نه اوبو کښې مزی ته کتل . ماکوبه
شیبو شیبو د شمال غرب خوا ته ښوییده

زاړه سړي فکرو کړ دا کب ځان وژني تر قیامته خو نه همدا سې چنګك
په خوله روان نه وي

خو ډیر وروسته هم کب په شیبو داوبو لا ندي یون کاڼه او ماکوبی دځان پسې
راښکه زاړه سړي هماغسې مزی په اوږو نیولی و . ویې ویل « دا څنګه کب دی
ان غرمه وه چه په چنګك کښې ونښت او لا تر اوسه می په سترګو نه دی لیدلی »

د کب له نښتې پخوا یې خپله مزریه خولۍ په سر کښیکاږلی وه او اوس یې
وچولی دخولۍ په څنډې سو لیدلی وا و سوي یې کاوه . تږی هم و په ګراره
په ګونډو وشو چه مزی و نه ښوریږي . بو لاس یې دماکو لینډۍ ته ټیر کړ او داوبو بوتل ئې
وا خیست . سر یې پرانیست او څو غوړپه یې تری و کړه . بیا نو دبادوان په ټوټې
کښیناست او لینډۍ ته یې تکیه و کړه . غوښتل یې چه نور فکرو نه کړي او ځان
تکړه وساتي .

وروستەیی شانە و کتال دساحل نبەهمبەوە . وکریی و کرم ، فرق نە کوی رە
همیشە دهوانا دنبار پەرنەاخپلە لارمو ندلی شم دوە ساعتە نور لمر پریواتەتەبا تیدی .
کو ندی پحوا نر هغی کب را و وخی . کە نە نو دسپوز مید دراختو سرە خوبە
راووخی او کە بیاهم راونە ووت نوسماتە پەلمرخریك نەراووخی .زەپە خان کنی
هیچ ستریانە ویماوسە تکرەیم چنگك دکب بەخولە کنبیدیزمایە حولی کسی
حوحوندی ، حورستیاداعجیبە کب دی چەداسی کشکول کوی . حولە نەبی دچنگك
پەسیم کلکە ترلی وی کاشکی میلیدلای شوای کاشکی میلبز ترلبرە یووای
لیدلی شوای چە د خە نلاسر ە می سر دی .

روژ سری دستورولە محی بوهیدە چە کب درستەشپە پەهماعە یوەطرف روانو
لە لمر پر یواتە نە وروستە هو' سرە سوی وە او دراژە سری بەدواوو چولیکیو
حولی وچی شوی وی او سری لگیدی

پەورخی کنی بیدچنگك دشومی حوال دوچید ودپارە دما کوپە دیو ال لمرتە
غورلی واواوس بی دعاری نەچاپیروتارە . نو پیخکە بیدمری لاندی پەددووغوزولە
مری جوال تە نکیە شوا ودی بی لبز هوسا کرە

وکریی و کرم ترخوچە دالونە روانە وی رما دلاسە هم هیچ نە کیبری اود کسە
دلاسە هم .

ودرید اودما کولە خلەپ بیپە سید کسی میبار پو کری . ستوروتە بیو کتل
اودما کود تلو حوابی خان تەسکارە کرە مری لکەدشپی اوز ملکیددەلەاوزو بیمە
اونوتە کور شوی و . دما کویون اوس ورو شوی واود هوانا رنەاچید یابی قوی
نە سکار یدە او لە دی نەدی پوە شو چە دحیح حواتە روان دی . فکر یی و کرم
کە دهوانا درنەاخحەلیری کیبرو نودحیح حواتەخوخکە کەدکب دتلولا رپەپحوابی
حوا وای خوساعە نور موهم دهوا نار نا لید لە . وکر یی وکر
نپو هپز م چە دلو یو قیمونو تر میح نە د سیمبال لو نی خ
سیجەور کری عجیب حوند نە کوی چەسری پەما کوکسی رادیوولری وروستەئم

فکر و کړ زړه سړیه دا بل فکر و کړه دغه شی فکر کوه چه ور سره مخامخ یی ،
کم عقلی مه کوه .
په جنګ غیر بی وو بلنه کا شکی هلك راسره وای چه اوس یی را سره مرسته
کړي وای او دا صحنه بی لیدلې وای »
فکر یی و کړ په زړه ښت کښی دې هیڅوك یوا ځی پاتې نشی . خوشحه چار دا اوس خوزه
یوا ځی پاتی یم باید . هیر نکړم چه هغه تودا مخکی تردې چه خوساشی و خوږم پام کوه
زړه سړیه چه که اشتها لری که نلری باید سبا ته دا تیو نیا و خوری چه قوی
پاتی شی . په یاد اره

دشپې دوه چونګانیان دما کو شاړخوا ته را غلل زاړه سړی یی دلامبو او شکیدلې
غیرو اوریدو ده له شکیدلی نه او ښځه سره ژوند لو یی وبلل چونګا نیان ښه ژوی دی .
یو بل سره مستی او توکی ټکالې کوی او یو په بل میږو ی دا هم لکه او تونکی
کبان زمونږ بزورونه وړی .»
بیا یی په هغه اوی کب زړه و خوږید چه ده کړ زړه چنګك کښی ګیر کړی و .
فکر یی و کړ عجیب کب دی . خدا زده چه د څو کلونه وی .
په درست عمر کی می داسی قوی کب نه دی لیدلی . له ډیره وښیا ریدنه یی ځان غلی نیولی
وی که نه په ډیر و تر پکو او خفلابه یی کور راوران کړی و ښایی چه پخوا نه هم څو واری
ګیر شوی وی او پوهیږی نه چه دحلا صی لارهمدا ده ښه دی چه په دی نه پوهیږی چه دیکی
یوه سړی سره یی سر دی او هغه هم بوډا خو عجیب اوی کب دی . او که حدای کول چه
غو ښه یی ښه وی نو نه په جګړه یی په با زار کښی خرڅ شی د چنګك غو ښه یی لکه
نرکب داسی و خوړه او کشکول یی هم دنر کبه دی د ډار هیڅ نښه په کښی نشته .
نه پو هیږم چه په دی غلیتوب کښی یی کوم چل دی او که نه دی هم ما غوندې
حیران دی .

دده په یاد و چه یو وخت یی د مار لین له یوی جوړې ښځه سړی ښځه مار ایله نیولی وه . نر مار ی
همیشه په خوراک کښی ښځه له ځانه پرو مبه کوی ښځه مار اینه په چنګك کی

پهتر پکواوةوپونووه. اوله ډېرې وار خطايي ځان تري ورك شوي و. نرمارلين تر اخره ورسره و
اودوري يې تري وهلي چې زاړه سړي ښځه داو بو سر ته راښکلي نرهم ورسره پاس راغي. نر
دېمره حېلي جوړې ته نږدې و چه زوړ سړی ونريده چه په لکيه به مزې برې کړې.
دمارلين لكيه لكه لور داسي تيره او هماغسي دلاره په شان كېږه وی كوم
وخت چه زاړه سړي ښځه مارلينه ږغوي په سرور هله چه دبو ستکی ر نګک بي
لکه ده ونداري د ښا داسي زيږ شو او ساپي دهلك په مرستي ما کو ته جګک کړ
نر مار لين لا هم داو بو په سرو . وروسته چه زاړه سړي د چنګک مزي با کاوه
او نوره شومه يې په حنګك کي پيله نرمارلين د اوبو له سره او چت هواته
خيز کړل چه خپله ااګري په ما کو کسي و ګوري او بياو په او بو کي ډوب شو.
داړ خو ګلالي ر نګينې ئې يې زاړه سړي وايدي زاړه سړي اوس فکر کاوه
دازماد ژوند يوه ډېره عمجيبه صحنه وه . هلك هم ورته خپه و او د واړو له ماليني
بخښت و غوښت او ډېر موقصاني کړه .

زاړه سړي په جګک ږغ وويل « کاشکي هلك را سره واي. » او دليندي
دروته يې تکيه و کړه . دلوي کب درو ند والي يې په اوږ و حس کړ . فکر يې
و کړ دازما ګناه ده چه کب ځان په بندکي ګرويني . ده غوښتل چه په ژورو تورو
او بو کښي دةولو تلکوئو او چالبازيو څخه ليرې و ګرځي . ما غوښتل چه دي
له هغو ژورو ليرو ځايو څخه را و باسم . او س دواړه سره يو ځاي يو. نه زه
مرستيال لرم، نه دی رما ګناه به داوي چه ولي د کب بيولو کسب کوم . خو څه
چاره ؟ زه د همدي دپاره زيږيدلی يم بايد هير ئې نه کړم چه رنها شی
نو ةوباوخورم.

له سپيد و چاو دو څه پخوا دده شاته دها نورو مزو څخه يو خوزيد . يوه شو
چې کوم بال كم په بل چنګاك کښي ګير شوي دی . په تياري کي يي چاقو له
تيکي وايست د کب ةول زور يې په کيڼې اوږي واچاوه او لاس يې تير کړ د هاغه
مزي يې په چاقو پري كړ . بيا يې د بل چنګاك مزي هم پري کړ او ددواړو کړيو

مزو سرونه یې سره غوټه کړل بیا یې د مزو په کړیو کېښوده او غوټه یې نوره
هم کلکه کړه . اوس یې نو شپږ کړۍ ذخیره مزي لرل . ځکه چه
په هر چنګک کښې دوه کړۍ ذخیره وا دوه کړۍ په هغه چنګک کښې و چه
کب په کښې ګیر و . دا ټول سره غوټه شوي وو .

فکر یې وکړ چه رښتیا یې د هال چنګک شپږ او پنځه واري مزي به هم پرې کړم .
دوه سوه واري مزي او چنګکونه حورا نه په سیند کښې پاتې شو . خیر نور به
بیا واخلم خو دا کب بیا شم نو نه لري . نه پوهېږم دا ال کب چه یوه شیبه پخوا
ګیر شوي و څنګه کب به و . ما ولیدنه ویا به ښارك . خو ما سره دومره وخت
نشته چه دي مې از مېیلي واي ښوبټال مې چه زر ځان ترې خلاص کړم
چه ... نه مې پاتې نه کړي .

په جك غږ یې وویل « کاشکې هلك را سره واي »

فکر یې وکړ هلك خو شته او ګوري چه یواځې یې . سپه به داوي چه هغه پاتې چنګك
مزي هم پرې کړي تیاره که نه تیاره مزي پرې کړه او د هاورو ذخیري پورې یې وتړه .
نو یې مزي پرې کړ او د ذخیري پورې یې وتاړه په تیاري کې کار کول ګران و
او یو واري کب ډده دا وږو مري نه داسې ټکان ور کړ چه روړ سړي پر مخې
ولوید او زیږمه یې زخمي شوه . ورو یې په باړ خو لږه لار وکړه خو پخوا
تر دې چه زړي ته ورسېږي په لار کې ودچه شوه .

بېرته لېند یې ته راغی او د پړي ته یې تکیه وکړه . اوږه یې وښوره وله چه مزي
د جوال په بال ځای راشي . بیایي نو په ډېره ښا ملرنه د مزي نه د کب زور وازمېویه
لاس یې دما کو د تلو خواو تا کلمه .

فکر یې وکړه پو هېږم چه ولې یې ټکان را کړ ښایي چه سیم یې په شا ولیدلي وي .
د ده شا به لکه زما ډېر دومره نه خوږ یږي فکر یې وکړ که کب ډېر لوی هم وي
تر قیامته خو ما کود ځان پسې نشي راښکلی .

اوس نو ډېره ډېره لرم هر څو مره نارچه شوایږي ور کولای یې شم .

ویې وویل «که تر هغه نه درسره یم چه مړ شم»
فکر یې وکړ دی به هم تر مرګه را سره وي روږ سړی د سهار د رڼا په تمه ناست و.
تر رڼا پخوا هوا ډېره سړه وه او زاړه سړي ځان ور هم نږدې کړ. فکر یې
وکړ تر هغه چه دی تیار وي زه به ور سره یم. د سپېدو د چاودو سره سم یې مزي
وایه چه په اوبو کښې شوتلی و. ماکو په کرار کرار پورته کاوه او د لمر له پنځه
پلوشې د زاړه سړي په څېره او ږیره ولګېدې.
زاړه سړي وویل «ماکو د شمال خوا ته ځي. پچپله جریان به د خلیج خوا ته
بیولو. کاشکې کب د جریان سره مل شي. داسې ښيي چه ستړی شوی دی. لمر
نور هم جګ شو خو کب په همغه طرف روان و. زوړ سړی پوه شو چه لا نه دی
ستړی شوی. نو اخیستی یوه نښه وه. د مزي له کږوالي ښکاریده چه کب اوس که
پخوا د ورو په ژوري کښې نه دی. زاړه سړي وویل که خدای ور سره مل شي
چه پاس خیژ کړي. نه پرېږدم چه مزي ور ته لرم.»
فکر یې وکړ چه مزي کش کړم چه چینګک یې خوله ژوبله کړي او حیز ته
اړ شي. اوس رڼا ده. پرېږده چه پاس را ونیژي او د ځان سبزي له هوا ډک کړي
بیا نو په اوبو کښې ځان ډوبولی شي. مزي یې کش کړ خو له همغه اوله شخ و او دی
نو هیڅ چه نور نو تر دی زیات نه شخیږي.
فکر یې وکړ باید مزي ته تکان ور نه کړم. په هر تکان چینګک د کب خوله
ځیري او چه کب خیژ وهي نو ویرېږم چه چینګک به یې له خولې ووځي.
په هر صورت اوس د رڼا سره هیاتکړه شوم.
په مزي پوري د لوخوبوه زیره نلاه ښتیوه خو زاړه سړي بې پرته کړو ته هغه
وسکره ځکه چه مزي ور ښانه دي دروند و. داهماغه لوخی وی چه په شپې کی بې لګه
د لوړ چینجی دامی رڼا کوله.
ویې وویل «کب په ما ډېر ګران یې خو د نن ورځې تر پایه دې وژنم»
فکر یې وکړ د وژلو نیت خو دې لرم.

دشمال لهخوا یوه‌وړه چوغکه دماکو خوانه راغله. داو بوبه سر قیټه الو تله .

زوړ سړی له ورایه ورباندی پوهیده چه سه ړي ده .

چوغکه دماکو په دیوال کښیناسته . بیا یې په جګه‌شوه اوږده لمسره یې دوره وخوړه او په مزی کښیناسته .

زاړه سړی پوښتنه وکړه «چوغکی څوکلمه یې؟ دادی لومړنی سفردی ؟»

چوغکی ورته کړل . دومره ستړی وه چه کورمزی ته یې هم نه کړل . په مزی یې سوکاری تاو کړی وی او وړاندی ورو ورو زنګیده.

زاړه سړی وویل «چوغکی مزی کلك دی . ډیر کلك دی ښه ګا شپه خو به باد ونښی کیږه شوی نه یې چه دومره ستړی یې . اخر به څه ګه شي ؟»

فکری وکړ اخر به یې بازونه خوری . هغه بازونه یې خوری چه دهغه وی د ښکار دپاره سیند ته راوځی . خو چوغکی ته یې د بازی هیڅ ونه ویل بوحو دده په ژبه نه پوهیده او ویل به یې لږ دی داپه څپله بازونه وپیژنی .

زاړه سړی وویل «ښه ستومانی وباسه وړی چوغکی. بیا ولکه د نورو مارغانو او کباو او خاکو پشان خپل سر او شت پسی څه »

شپی یی ملاپوره شخه شوی وه او غږیدلی زړه ته یې داوور کاوه. ویی ویل «چوغکی که ما سره پاتی کیږی پاتی شه . افسوس چه زه داوه کیدیم که ته بادوان به می تړلی و او دی نری شمال سره به می ساحل ته رسولی وې . خوزه دلته بند یم »

په همدی وخت کی کب مزی ته یو کلك تکان ورکړ چه زوړ سړی یې په لیندی وغورځاوه . که تاریی نه وی ورکړی او ځان یې لیندی نه وای اړم کړی سیند ته به لویدلی و .

دمزی د تکان سره چوغکه هم الوتی وه خو د زاړه سړی ورته پام شوی نه و .

ښی لاس یې په مزی تیر کړ زخمی شوی و .

په جګه غږ یې وویل «له دی نه ښکار یږی چه کوم شی ژوبل کړی دی .»

پیرته یې کش کړ چه وګوری په کب یې زور رسیږی که نه خو چه مزی ښه شخ شو دی پوه شو چه نه کیږی .

لاس ته یې وویل: «صبر وکړه لاسه د تا دپاره یې خورم.»

فکر یې وکړ کاشکې ګوز داو بوکټ ته مې هم غوښه ور کولی شوای.

دې هم زما ورور دی. څو بایډ ځان ورته تکړه کړم او دې ووژنم. د غوښې ټرانګې یې دوه ځایه کړې.

ملایې سمه کړه او لاس یې په پرتاګه پاک کړ.

وې ویل: «لاسه اوس نو مزې خوشې کړه. په شپې لاس به یې و نیسم ترهغې چه ته خپله سپیتانه پرېږدې.» پښه یې په هغه مزې کېښوده چه په کېڼ لاس یې نیولی وه او شاته یې تکیه وکړه.

وې ویل: «خدای مې دې مل شي چه د لاس زخم مې د کار وو نه پاسی. نه پوهېږم چه کټ به څه را سره کوی.»

فکر یې وکړ اوس څوغلی دې او خپل پلان په مخ بیایې. دا پلان به یې څه وی؟ زما پلان څه دې؟ زه به دا خپل د هغه په پلان رابر کړم ځکه چه دې تر ما لوی دې که دې خیز وهی زه به یې مړ کړم او که دې ترا خره نه را وځی نو زه به هم ترا خره ور سره یم.

زخمي لاس یې په پرتاګه و موږه او د ګوتو ټوټه یې وایستل. خو ګوتی یې شخې وې او لاس یې نه خلاصېده. فکر یې وکړ چیر دې دا مر سره به یې بخویلی شي. یا چه تو ما په سس کېږي او به شي ګوږ یې به ځان پرا نیزی. که چېرته مې پخوا تر هغې په کار شو په زوریې هم پرانېستی شم څو اوس مې دومره کړنې لاس ته حاجت نشته پرېږده چه پخپله خوښه خلاص شي او پخپله خوښه سره وړشي. بېګا یې چه مزی صافول ډیر مې وځوراوه درسره شپه مې مزی ور باندې صافول او یو لا سره مې غوټه کول.

شاوخوا سیند ته یې سترګې وغړولې او لیده یې چه یخې یوازې دی. خو ګوزه یې په اوبو کېږي رنګینه رڼا لیدله او مزي یې لیده چه غلی او ښوري په اوبو ښوتیږي. موسمي بادونه لګېدل او وریځې یې کله خور ولی او کله یې را غونډولې.

چاره ی به پرتاگه ومو زله . دگیر دهه و گوتنه یی له لکی ونیوله اودما کو
له شنه ی ی اوبو ته واچوله .

وبی ویل «گمان نه کوم چه بوه تر انگه غونه ه به خولی کری شم » چاره یی
وایسته او یوه یی به سورسمه نیمه کره . به کینی اوزی ی دمنزی درو نه والی بروت و
او کین لاس یی دخپری به مینځ کی شیری واوبه و ینولی نه لاس ی به منزی پوری نښته.
خپل لاس ته یی و کیل « داخنگه لاس دی ! » نو که داسی وی نو هم شیر نه شه.
خدای د یو کری چه زما دخوای به شان لوی شی .

گوز یی نوروا و نو کښی منزی ته کیل ، فکر یی کاوه ، دلاس گنا ه نه ده .
دکسره دی ډیر وخت تیر شو او اوس هم لا ورسره وهلی شی نورنو څه غواړی .
خوراك كوه .

یوه ټو ته یی واخیسته او به خولی ی کره . ورو ورو یی شخوند ور باندی واهه .
ښه خوند یی و .

څا ننه ی وو ، ل : ښه یی ژدو یه او ټو له شیره یی وروه چه لبزه مالگه یادلیه و شربت
ور سره وای نه ښه خو ند به ی کړی و .
له خپل شیری لاسه ی بوښتنه و کره « لاسه څه حال اری ؟ لبز نور به هم د تا لبا ره
وخورم . »

د تړ انگی بله ټو ته ی به خوله کره . ښه یی وژدو بله اوژدو ینه یی تو کره .
« لاسه څنگه چل دی ؟ او که لادوخته دی »
بله تړ انگه یی به خو له کره او و یی ژدو بله .
فکر یی و کړ عجیبه غوښن کب دی . ښه شو چه دی به ځای می د الفین و نه نیو . د الفین
غوښه تر ټو ل حو ز ه وی حود غو ښی شیره زیا ته ده . له خوند ورشی نه دا ښه دی
چه سری شیره دارشی و خوری ، کاشکی می لبزه الگه ارلی . خدای خبر چه لمر به
داو ری تړ ا نگی وحی کړی که نه یی خوسا کړی . راځه حه ټول همدا اوس وخورم .
که وزی یم که نه بم ټوله به وخورم ، ځان به تکړه کړم .

لاسو ژون تېر ته په اوښو شوو ت. زاړه سړي يې، لکوه ولیده چه لکه دلاره دمه
په اوښو شو تله.

وېي ويل: زما ترما ګو دوه فوته اوږد دی.. مزي په تندي خو په يوه قرار
په اوښو کې روان و او ښکاريده چه کم وار خطا نه دی. زاړه سړي په دوا پړ
لاسو مزي هغو مره شخ نیو لی وچه شکېدو ته نژدې و پوهیده چه په کم زور
وانه چوي قول مري به دځان سره یوسي او ونه يې شلوی

فکر یې وکړ کب ډېر لوی دی او باید سرا ور کړم پرې يې نږدم چه پخپل
زور پوه شي او دی ته يې هم باید پرېنږدم چه په دې پوه شي چه که یو واري ځان
راته اړم کړي څه چاري به رانا مه وکړي. که زه ده په ځای وای نو نه مې
په درست طاقت مري تر هغې کشکو ده چه شلو لی مې وای. خو شکر دی چه
کبان دسپیادمانو قدر هو سپیار نه دی که څه هم دوی تر سپیاد مانو اصیل او قوي دی.

زاړه سړي ډېر کبان لید لي و ډېر يې داسې لیدلي و چه تر زرو پونډو دراڼه وو
او دوه دغسې کبان يې نو لي هم و خو هیڅکله یوا ځی نه و او س چه یوا ځی او له
سترګو پنا و د داسې کب سره يې سرشوی ی و چه په درست عمر يې نه لیدلی و
او نه يې په درست عمر دداسې لوی کب قصه اوریدلې وه. د کین لاس
ګوتې يې داسې سره ستې او شخې وې لکه د کجير مښوکي چه یو په بل کلکې شي.

وکر يې کا وه اخر به ځان خلاص کړي او دسې لاس سره به مې مل شي. درې
شیان یو بل سره ورو نه دی. کب او زما دوه لاسونه. باید چه خلاص شي که
خلاص نشي ور ته لوی حجالت دی

کب بیا ورو شوی و او لکه پخوا داسې روان و. زاړه سړي فکر وکړ عجیبه ده
چه پاس را وخوت دا ولې؟ داسې يې خيز کړه لکه ماته چه ځان ښيي چه ګو اکې
داسې لوی یم. اوس یې لدي هم پوهیږم کاشکې مې یو وار ور ښو دلی شوای چه
زه څرنګه سړي یم خو بیا نه بې زما شخ لاس لید لی و بر پېږ ده چه د قوي سړي
خیال را باندي وکړي او تر هغه به زه هم ځان ورته تکړه کړم. فکر يې وکړ
کا شکې زه کب وای.

ده سره هرشي شته او ماسره يوائې بوهه اوارا ده ده په کرا ره کښيناست او
اودړي‌ته بی تکيه و کړه کښ په شيبو لار وهله اوورسره‌ما کـ وبه‌تورو ا و کښې
روا نو دشر مې شمال سره په سيند کښې لبري شپې پيدا شوي او دغرمې سر ه سم
دزا پره سرې کيښ لاس وغوړېده

وبی ويل « کيه بدزيری‌در کوم غرمه‌ده» داوزې مزی‌دجوال‌الحای ته وښوياوه.
زوړسړی اوس‌دمه و ، خولبز رپلی‌شا نته همو . حوده حپلز پلتوب په‌مخ مه‌راوړ:
وبی ويل « زه‌په دي عقده مه‌لرم خو ددی کښ دېو لود پاره مه‌لس واری په مسيح
اولس‌واری‌مه په مريمې درود ووايم او قول دی‌چه را کښ‌ويسم د سپېڅلی کوړر
زيارت ته مه هم‌لاړ شم . هو ، دا قول دی .

بی له‌فکره‌ی‌په‌درود ويلو پيل و کړ . کله مه دومره‌ستړی شو چه درود‌مه‌يی هيرشو
او بيا مه‌يی او ژر ژر ويل چه پحپله يوايت دیل پسی وربه ياد شي . فکر يی و کړ
دمريم در ود دمسيح تردروده آسان دی .

« درود دې وی پرتاای مريمې دحدای‌تول ر کښ دي درسره مل وی د ښځو
په‌ميښځ کی‌ته‌مبارک که ئې‌اوستا دباغ ميوه چه مسيح دی مبارك دی سپېڅلی‌مريمې
دخدای موری زموبر گنا هګاراو په حق کښی دغه اوس دمر ک‌په‌وخت کښی
دعاو کړه . « وروسته بی ريا مه کړه» سپېڅلی پيغلی ددې کښ دمر ګ دپا ره هم
دعا و کړ ه که څه هم‌ږېر ګلا لی‌دی » چه‌بی دعا حلاصه کړه اوا را ده بی دوی
شوه دليمه‌ی په دړی‌ی تکيه و کړه او په غير ارادي ډول ی د کيڼ لاس د ګوتو
په پسنو‌لو پيل‌و کړ .

اوس هم اکه پحوا ز پلی و

. که څه هم د اوبو له سره بوه دی ر ږه جګيده حولمر اوس تو دو .

وبی ويل « را څه چه دهابل مزی د چمګك شومه تاره کړم که کب عو ښتل
چه مله شپه هم په ماتيره کړی‌و‌بيا‌مه‌حوراك ته اړشم . دبوتل او‌مه هم‌مح‌په‌خلاصی
دی‌او ګمان مه کوم چه چپ له ډا لفيه مالشی لاس‌ته‌راشی »

دو الفیں هم چه تازه و خورم تندهمی بر ما تیبزی . کاشکی نن شپه کوم
الوتونکی کس ما کرته را تو پ کری . افسوس چه ما سره ر نیا نشته
دده راته پامشوی وای . الوتنکی کب اوم نبه خور کیبزی او تو تی کو لو ته یی
همحاجت نشته . باید خیال تول رور وسپوم . زه نه پوهیدم چه دومره لوی دی
حو د دی دومره لوی او عظمت سره بی وژنم ..

وکری بی ز کړ داند کار دی خوورته وه نبیم چه د اسمان له لاسه خه شیان بوره دی
او اسمان خو ورته ر عمو ن اسري .

ویی ویل . هلك ته می و یل چه زه یو عجیبه زوړ سړی یم او اوس یې
درستیوولیر وحسدی ..

رر واری بی هلك نه تا نه کړی وه حوهه خوشی و اوس بی بیا تا نتو له .
هرحال نوی وارو او چه دی نه وربا ندی لګیاو نو دتیر وار په نرحی کی نه بی
هیڅ ډکر نه کاوه .

وکری یې ز کړ کاشکی ره او کب دوا ړه و یده شو او خمری یې په حوب کښی
وګورو . نه پوهیږم چه ولی په دی دومره نورو زوو کی خمری تر تولو مهم دی .
خا نه بی وول . دره سړ په ډکر مه کوه . کراردړی ته کیه و کړه او هیڅ شی
مه در په یاد وه . کور په او و کی کب په کوم کار لګیا دی نو ته هر شو مره چه
کولی شی ابر نوحت شه ..

تیرما سپینین و ازما کو لا په شیو شیو اوبو ه قرار روان و . حواوس شرقی
شمال د کب په مری لبر ور رور هم اچولی و او رو ړ سړ ی په کرا ر ه د سیند
د بر مو لو نو دپاسه روان و . ږ ږو بی دمزی لاندی سپك او بری نری سوی کاوه .
دتیرما سمنین په یوه وحت کی مزی ناځاپه په اوچتیدو پیل و کړ حو کب داو نو
لاندی لبر را اوچت شو اوس . لمر دراړه سړی په کیب مت او ملا او او زی
بیم لګیده . پوه شو چه کب دشمال اوید یخی خواته سم شوی و . اوس چه بی کب
یو ازی لیدلی و دځانه سره یی دلمنا په حال کی مجسم کولی شو . چهیا ر نکه

نه‌یې به دوا ړو اوخو کښې لکه وزرو نه‌وی او نیمی لکه‌یې تنوری او نه شیرلی.
فکر یې وکړ نو هغه‌یزم چه په دې دومره ژورو او نو کې‌یې ستر ګی څو مره لار
ګوری . دده سره کښې خو عقل دې داس ستر ګې چه د دده ترستر ګو
وړې دی په‌تیاره کې لید کولی‌شي . ماهم یو وخت په‌تیاری کې سه لید لی شو .
داسې نه‌چه نیغی نه رڼا نه‌وه‌خولکه پیشو چه په تیاری کښې لید کوی .

دلمر تاو او دده ګوتو پستولوی اوس کیږی لاس نیغی پراینستی و او اوس‌یې
دمزی پیر رور ور ناندې اچولی شو اوزی ته یې رب ور کړ چه مری له حوز
ځا یه څه قدری چپ شي

ویې ویل « کله عجیبه شي یې چه لاسونړی نه بی »

خپل ځان یې د پېر ستړی ستوماته لیده او د ملی شپی را تللو نه بی پام شو
او زیاریې وایست چه پام په نوروشیانو غلط کړي. اوی قیمو نه یې په‌یاد راوستل
او پوهیده چه دنیو یارك دیانکی او دپتړایت دپراسکانو ترمینځ لوبه روا نه ده .

فکر یې وکر دادویمه ورځ ده چه دلوبی نه خبر نه یم ، ستر ګیما ګو نانډې
حوباید باورولرم ځکه چه دی هره لو به سرته رسوی ، که څه هم د پو نډی په
هډو کو کښې خنډ دی ، له ځا نه یې پو ښتنه وکړه دهډو کو خنډڅه‌شی وی ؟
مونږ کښ نیوونکی نه لرو ، ایا دو مره درد نه کوی لکه د سړی په پوندی
کښې چه دجر ګک خنډ نو ځی ؟ ره خو فکر نه کوم چه دپوندی خنډ یا د یوی
ستر ګی یادد واړو ستر ګو ناپلل و رعملی شم او بیا هم لکه جر ګک خپل خنګ ته
لا دوا م ور کړم انسان دلویو ځما ورو او مار غانو تر څنګ وړ و کی دی ،
کا شکی ره دهغه ژوی غو ندی وای چه کور د او بو لاندې دی ، خو د شارك
تر راتلکه پخوا

ویې ویل « که شارك را مراشي خدای دې په ما او په هغه کښ دواړو
ور حمیږ ی . »

فکر یې وکړ ایا ستر ګیما ګو نه دیوه کب سره دو مر ه موده تیره کړی‌وای

لکه دا زه یی چه تیر وم؟ زه باور لرم چه ده به تردی لا ډیره موده تیره کړی وه ځکه چه ترما ځلمی او تکړه دی ، پلار یی هم کب نیوونکی و ، خو نه پوهیږم چه د هغو کی جنګه به یی زښت ډیر ژوبلوی؟ که څنګه؟ وئی ویل زه نه شم پوهیدلی ځکه چه هیڅکله می داسی جنګه په پوهندی نه دی خپلی.

دلمر پر یواته سره سم ور په یاد شو چه باید ځان ته ډاډ ورکړی ، په کارانلا سکا کسی چه ده دسپین فونیکوس تور پوستی سره پنجه ور کړی وه ، دا تور پوستی د ملدر تر ټولو قوی سړی و ، یوه ورځ او یوه شپه یی څنګل د میز په سر په هغی لیکی اینی وه چه په سپین تباشیر کښل شوی وه ، لاسونه یی همداسی نیغ نیولی و او منګولی سره کلکی کړی وی ، هر یوه زیار ایست چه د بل لاس په میز څملوی ډیرو خلکو ور باندی شرطونه تړلی و او خلک د کوټی په رڼا کښی ودل او ستل او راپه سری د تور پوستی مټ او مخ ته کتل ، په هر و څلورو ساعتو کی ریفری بدلیده او هامل ریفری به خوب کاوه ، د ده او تور پوستی د نوکانو له لاندی وینی روانی وی او دوی یو د بل مټ او سترګو ته کتل شرط والا خلک وتل ننوتل او په څوکو چوکیو دیوال ته نژدی ناست وو ، ټولو ددوی ننداره کوله ، دیوالونه د لرګی و او اسمانی رنګ ور کړ شوی و ، تیلی ډیوو خپل سیوری ور باندی غورځول ، د تور پوستی سیوری ډیر ستر و او چه شمال به څراغ لګیده دده سیوری ورسره په دیوال خوزیدل

درسته شپه به نری کله دیوه او کله د بل په برخه ښکاریده ، خلکو تور پوستی ته شیشه په شیشه شراب ور کول او ده ته یی دده سګرټ لګول ، کوم وخت چه تور پوستی شراب وښل ډیر زور به یی واچاوه او یوواری یی نژدی د ده لاس څملولی و ، دی هغه وخت روږد به و ، ملکه دشامپیون ښتیاګو به نامه یادیده تور پوستی یی لاس دری انچه کوږ کړ خو ده بیرته نیغ ودراوه او بس له دی نو پوه شو چه تور پوستی یی ګیر کړی دی. توربوستی یو او ښه رنګ ګلالی اتل و .

دسپهارد رڼا سره سم چه شرط والاؤ وغوښتل لو به مسا وی اعلان کړی او ربیغړی
همنان زاړه سری خپل قول روروړته ابرم کړاو دتور پوستی لاس بی کور کړه . نور بی
ام کوز کړ ترڅو چه بی په مینه وغزاوه . لو به دیکښنی په سپهار ښتی وه او ددوښنبی
هسپهار بای ته ورسیده . دیرو شرط والاؤ ځکه دلوبی بس کول غوښتل چه د و شنبه
د کارور ځ وه او دوی مجبور وو چه دوری دبار ولو دیاره ښه راویاد هواړا دسکرو
شرکت ته لاړ شی . خو ابره سری لو به د کار له پیله بحواخلاصه کړه . پس له دی
ورځی دیره موده حلکوده ته اتل وبل . دهمدی کال په پسرلی کی بی بیاد تور پوستی
سره پنځی ور کړی . داو اری دومره دیرشرطونه وواو په اسانه بی لو به و ګټله
ځکه چه په هماغه اول وار بی دتور پوستی زړه غورځولی و .
وروسته تر هغی بی بوځو بور میچونه هم وکړل خو بوربی بس کړه . بو ه شوچه
که دی وغواړی د هرسړی لاس ځملولی شی خو اخر نه بی سی لاس له کبه یو لو پاتی شی .
څوو اری بی په کبړ لاس هم دامتحان دپاره میچونه وکړل خو دده کبړ
لاس همیشه نامردی کوله او همه شی چه ده ورته عوښتل نه بی کول او دده هم ورباندی
زړه نه ښه کاوه .
فکر بی وکړ لمر می لاس ښه پوست کړی دی او که دښپی دیر بیخ ښی ګوندی
بیاښخ شی . نه پوهیږم چه ښن شپه نه څه پینځی راو شی .
بوه الوتکه چه مخ په میامی روانه وه ددهله سره تیره شوه او راړه سړی بی
سیوری ولید چه دالوتو تکو کمانو ډله بی وترو له .
ځان سره بی وو بل چه که دومره دیر الوتوتکی کمان شته نوضرور به ډالفین
هم ورسره وی . دا وزی مزی ته بی و کتل او ابر بی را کش کړ چه په کم بی زور
رسیږی که نه خو هیڅ نه کیده ه مزی دومره ښخ وچه شلیو ته نږدی و دا و نو
څاڅکی تری څڅید ل
ماکو ورو ورو روان واوده تر هغه دالوتکی بسی کتل چه بی نورله ستر ګو
پنڅاه شو ه .

فکریی وکړ دالوتکی سپرلی به عجب خوند لری خدار ده چه له الو تکی نه
سیند څنګه ښکاري که الوتکه ډیره جګه نه وي نو به سیند کښی کبان لیدی شي.
ډیر می شوق کیږي چه په یوې الوتکی کښی دوه سوه وازی ځنګ ورووړو
د سیند په سر وګرځم او له پاسه کور په او بو کښی کبان وګورم.
د کښت بیوونکو په ډیری کښی څه زه دنا دوان دستی به سرولاړ وم له هماغو مره ه
جګک ځایه می هم په او بو کښی ډیر شیان لیدلی شو

ډالفین له پاسه ډیر ښیان ښکاري اوډاړخو پټې او شنه حالونه یې راته لیدل
کیږي او تو له ډله سړي لیدی سي داولی داسی ده چه بول ګړیدی کبان په اړخو
کښی پټې اوطلا یي رنګ لری خوچه وري وي او دچمګکډنشو می بسی راشی
بوداړ خو امپ کښی یی چمیالیکی پیداشي. څه دانه دوارښه وي او که د ګړیدی
ښګک به پیدا کیږي.

لږ څواتر دي چه تیاره سي کوم وحب چه ما کورد هغو بونو له میخته تمر یده چه
د سیند سره کوروپاس ناویدل اولکه میان چهد ریږ ملڅلا لدی یو دال سره میبه
کوي یو به نال او سپتال راوسپاندراړه سړي حمال هاپل لیهمري ته پام شو چه ډالفین به
کښی ګیږو.

ډالفین له او بو حمر کړ اودراړه سړي وربه پام شو ماړخو ه بې دلمر په زروستیو
بلوشو کی لکه سوچه زر رابه و ځلیدل. له وا حطابیه یی بیا بیا حیر وبه وهاک.
راړه سړي حپل عتمری په ښی لاس وبیواو ځان یی ورو ځکاوه په کیپ لاس
د اډالفین مري کښ کړ او هرو اریی په را ښکلي مري کیمه پښه کښبود له او بوري
راکښنکوده. چه دالفون ما کوته ږ دي شوبوي تو یو ته روږ ور کړ. راړه سړي
دړي نه تکیه وکړه اوتو رنحون طلا یی کښ یی چه چمیا حالونه یی لږ ل ما کو ته
وخیژاوه. د ډالفین داړي په حنګک حسي وي اوتمی اولکیه یی دما کو به غولی
ترهغه تریکی وهلی څه زاړه سړي په کوتك په طلا یی سر ووا هه او پس له څو شیبو یی
ريبز دیدا غلي شو ه.

له چنګکه یې خلاص کړه . بل سار د ئن یې په چنګک کړ او مزي یې سینده
وغوړځاوه . بیا نو بیرته خپل ځای ته لاړ . کیڼ لاس یې وپینځه او په پرتاګه یې
وموښه . وروسته یې زړی له ښي لاسه کیڼ ته بدل کړ او ښي لاس یې سینه کښې
بري مینځه . او بیا یې وویل چه په سینه کښې ډوب شو او خپل غټ مزي ته یې وکتل .
وایې ویل : « د کب تنګ لاو روښوی ته دی . » خو چه دا وو جریان یې په لاس
وکوت و یې دکب په بون کښې بیکاره نو ډېر و ایده .
وبیا یې وویل : « دواړه چپې به هم په ماکو پوري وتړم ، چه په شپې کې یې تنګ وروکړې
کب حو د شپې دپاره هم ور ته تیاریم . » دی اوزده م ورته تیاریم »
فکر یې وکړ ښه به داوي چه الفین لږ روسته خو ښیرم چه ونه نې یې هغو ښي کړي
پاتی شي . دا مي چه وکړه نو به چپې هم په ماکو پوری وتړم اوس به ښه داوي
چه کب لږ کر اروسا تم او د لمر پریواته په وخت کښې به ورو خوروم . لمر پریواته
د کبانو دپاره ډېر سخت وخت وي .
لاس یې په هوا ته ونیول چه وچ شي بیا یې زړی په لاس کښې ونیول او ځان یې
په کرار کړاو ډېری ته یې داسې تکیه وکړه چه د مزي ډېر زور په ډېری راغی .
اوس یې چل راځي فکر یې وکړ خو په یاد لره چه کب له هغه وخته چه په چنګک
کښې ګیر شوی تر اوسه وږی دی . اوی کب دی او خوراک ورته په کار دی .
ما یو کب درست وخوړ اوس ما سره به الفین هم دی او هغه وخت چه دا الفین پاک وم لږ به
ئې وخورم . د الفین خوراک تر تو ماسخن دی خو هیڅ شي به ډېر کښې اسانه دی .
په جنګ غیږ یې وویل : « کمه ځه حال دې دی . زه حو ټکړه یم او ډیوی شپې او ورځې
دپاره خریدار خوراک لرم . در کا زه مادر کا ز . . »
خو په رښتیا ټکړه نه وه ځکه چه داوږ او د مزي لاله ی درد اوس له درده تیر او
داسې یو رقم کرختي په کښې وه چه دی تری ویریده .
فکر یې وکړ خو ما تر دی لا بدې ورځې تیرې کړي دي . اوس خو مې یواځې ښي لاس

اوس تیاره وه ځکه چه د سپتامبر په میاشت کښې د لمر پریوتو سره سم تیاره شی.
زاړه سړی د ماکو چینجن لرګی ته تکیه وکړه او ځان یې په کلا کرار کړه. د شپې
ستورو په ځلیدو پیل وکړ. ده د ستورو نوم نه وزده خو پوهیده چه ژر به ټول
وحشي او خپل د لرې وطن اشنایان په نما مومی.

ویل یې "کب هم زما اشنا دی. داسی کب می په خپل ټول عمر کښې نه
لیدلی او نه می اوریدلی دی خو باید مړ یې کړم. رښتیا ښه دی چه موږ د ستورو
وژلو ته هڅه نه کړو." ته فکر کوه که هره ورځ یو سړی د سپوږمۍ د مړ کولو سعی
پیل وکړي خو سپوږمۍ تری تښتیدی شی خو فرض کړه چه یو سړی د لمر د وژلو
تکل وکړي فکر یې وکړ موږ له ډیره نیک چانسه پیدا شوی یو.
وروسته نو یاد کب د پاره خپه شو چه هیڅ خوراک یې نه و کړی خو په خپل کار کی یې
هم د کب د وژلو نیت له زړه و نه ایست.

فکر یې وکړ څومره خلک به ماړه کړي. خو ایا دا خلک به دې ارزي چه دا کب
وخوري. ښکاره ده چه نه ارزي. که سړی د دې کب اوږې او کړنو ته ځیر شي نو
پوهیږي چه هیڅوک یې د خوړو او ارزښت نه لري.
فکر یې وکړ زه په دې شیانو نه پوهیږم خو ډیر شکر دی چه موږ د لمر سپوږمۍ او
ستورو وژلو ته هڅه نه کوو. همدا بس دی چه د سیند د وروڼو په وژلو ژوند کوو.
فکر یې وکړ اوس باید د ماکو چپو ته فکر وساتم. هر څه چه کیږي
باید د الفی ځای کړم چه خراب نشی او ځان د تکړه ساتلو د پاره باید لږ
تری همدا اوس وخورم. خو اوس حاضر باید نوه شپه دمه وکړم او داسی وګڼم
چه کب ښخی ساته لری او کرار پروت دی او په همدې حال کښی د کب کړنو ته پام
وساتم چه په تګ کښی یې کوم بدلون راغلی دی که نه.
څنګه چې په ماکو پورې بنډول عجیب چم دی حو اوس له چه خبر تیره ده او باید دومره
کارتری واخلم چه ما وساتی. کب لا تر اوسه تکړه دی او ما په خپلو سترګو ولید چه

در د خوب نه هیڅ شی هم نه دی خوندوره دلته حیرانه ده چه کله یو هیښېږي څه
دداسې شی سره بې سرشوې چه دی بې نه غواړي . زړه سې یې اوس ښه دمه وکړه
او پرېږده چه کله کار وکړې نو همه چه ستا کار ته ضرور پیښیږي .

د دو وسا ئلو دپاره کرار شو . سه زمینه تر ناوخته نه راحمله اوږي نه یو هیڅه چه
خپل مره وخت بې دمه کړي . چند پای دمه یې هم نه وه کړې خو یو شه وه . د کله
دروندوالې یې په اوږ و پروت و خو کېنې لاس بې دماکوږې نه او رووړ اود اوږې
ډېر زور بې په دې ړ راوست .

فکر بې وکړ چه که مری می تېرلي وای خو مره نه اسانه شوی وخو بیانه ی
په وهکان شلولی و . باید دمزی زور په اوږو راوړم او هره کړې نه باید تیار
اوسم چه که کله تکان راکړی په دواړو لاسو مرې ور وغزوم .

ځانته بې وویل « تا خو تراوسه خوب نه دی کړی نیمه ورځ او یوه شپه او داده
بله شپه راغله او تا هیڅ خوب نه دی کړی . نه باید داسې چل پیدا کړې چه
که کله غلی وي ته خوب وکړې شی ځکه چه که خوب ونه کړې ماغزه به دې
کله وږه شي . »

فکر بې وکړ اوس خو می ما غړه ټکي ده دی او فکرمې روښانه دې داسې روښانه
لکه داز مو زور ونه ستوری خو سره له دی هم باید اوږ خوب وکړم . ستوری
بېلېږي . سپوږمۍ اوله هم بېلېږي او ځنی بحرونه هم ډېږي . کله چه جریان
په کښې نه وی او کرار وي خوب کوي .

په یاد لره چه خوب وکړې . ځان خوب ته اړ کړه او دمزی دپاره کوم ښه چل
جوړ کړه اوس نو ورځه ډالفین دیوسته کړه . دخوب په وخت کښې ماکوپوري
د څپو ترل خطر لري .

ځان سره بې وویل . دی خوبه می هم وخت تېرولی شو خو ډیر خطر لري . په خپل پرد
دما کولا سرته ولاړ . ډېر بې پام کاوه چه ماکو هیڅ ونه ښورېږي . فکر بې
وکړ کښته به نه خپله ټماو و ئله و مړه خو زه نه غوارم حه دې . ځان هو سا کړم .

ډالفین ته په رسیدو یې د مزي زور په کیڼ لاس چاوه او په لاس ئې چاړه له تیکي وایسته.
د رنګو سورو د غلا مده باو شو لاندې یې ډالفین راند. چاړه یې په سرور و منځوله
او دما کوله عولی یې تهر راو کیښ. بوده پښه یې ورباندې کېښوده او له بامه ئې
د. وارړو سر کوتر کونه شیږی کړ. بیایې چاړه کېښوده او په ښې لاس یې
له نسه پرحړی وایستی. په س کښی یې دوه او وړکی کبان وو. دواړه تاره واو
زاړه سړي شلك په شمك په عولی کېښودل او دنسلری کولمې یې دما کوله شنډی
سیند ته خطا کړي. بر حړي ورو ورو په اوبو کښی ډوبې شوي او
تر شای بوه سپیره رنه اینکه پرښوده. ډالفین دستغو رو پسه رنیا
کښی سپین ښکارېدو ن او تړکی تکی ښکاریده. په سر یې پښه کېښوده او
بره حو ایی د پوسته کړه. بیایې په بل اړخ واړاوه او له بلی خوا یې پوستکی و کیښاو
بیایی پوستکی له دواړو خواؤ له سره تر لکیه پری کړ.

د کب هغو نیم ئې دما کوله شنډی او بوته خطا کړه او کوزی او بو ته وکتل چه کوم کرداوی
په کښی پیدا کېږي که نه خولیه دی چه هغو کې شه شی کښی په کړل او بخپله ورو ورو
دروب شو. بیا ته وګرځیداو دواړه الوتونکی کبان یې د ډالفین د غوښی په مینځ
کښی کښېښودل او چاړه یې بیرته په تیکی و منډله او بیا و په ډېر بام ئې ځان لیندۍ ته
ورسکاوه. شا یې د ډېري د زور لاندی کړه په و دا و ډالفین یې په ښي لاس کښی نیولی و.

لیندی ته په را رسیدو یې ډالفین او دواړه الوتونکی کبان خپل شګ ته په ډېری کېښو ول.
مزی یې بیا د اوږی په ځای راووست او په کیڼ لاس یې و نیو او ډېری ته یې تکیه
و کړه. ځان یې دما کوله شنډی کوز ځوړند کړ او الوتونکی کبان یې په
اوبو کښی پری مینځل او بیا ورسره یې داو بو ګړندیتوب په لاس وارمو یه. لاس یې
د ډالفین ډیر کولو نه شر رنیا کوله. داو بو جریان زغرد و او چه ده لاس دما کوپه ډېري
پاک او له لاسه یې ځلیدونکی بخری تر و بیدل.

لګیاشم او زر روسره لږ خوب وکړم .» په سرې شپې کښتۍ بې دستور ورروناته د الفین نیږه
توقه او یو الوتونکی کب وخوړ .

وېو یل :« د الفین چه سرې پوخ وخوري عجیبه شی دی او ام بې بېخي بد خوندوی
بیا به هیڅکله په ما کو کښتۍ ی مالګي بالیدو سره ورشم » .

فکر یې وکړ که ره ساده نه وای نو به مې درسته ورځ د ماکو په دیوال د سیند
مالګینی او بهشیند لی ارسته او نه وچی شوی وای او ما الکه به یه دوا او باتی وه .
خو زه څه خمروم چه د الفین نه بیسم داخو می زړلمر پر یو تور وورو سته ګیر کړ . خو بیا هم
زمانې فکري ده . اوس می نو ژدو یلی دی او حوله می بی خوندنه ده .

خسیځ حوا اسمان به وریځو پټید ه او هغه ستوري چه ده پیژندل یو په یل پسی
ورکیدل . داسی سکار یده لکه چه ماکو د وریځو په لړ کښتې روان وی
بادهم درید لی و .

وېو یل :« دریځا ورور ځې پس نه هوا خرابه شی خو زن او سبا به ښه وی . اوس
نو زړه سره نه کلا علی دی نو ځینه وبده شه .

مزی ی په ښی لاس ټینګ ... راو ږن یې ورته تکیه کړ . ځان ی نور هم دې ته تکیه کړ .
بیا ی داوږی مزی لږ داوږو څوکی ته راو وست او کیڼ لاس یې ور باندی کیښوده .
ښی لاس می تر څو چه ورون ورته اړم وی مزی نیولی شی . که په خوب کښی مړ ی
ورنه خوشی شي نو چه د کیڼ لاس ته ئې بر زې ر ده به پری خبر شم .

په کیڼ لاس می لږه سختی را ځی دا حو عریب ګوندی به زړا بو خ دی که ره شل دقیقی یا
نیم ساعت وبده شم بیا هم دی تکړه دی . مچکی ی تکیه و کړه او د مزی نول زور یې په
ښی لاس راغی او وبده شو .

په خوب کښتی ی ځمری نه لیدل او د هغی په ځای ی دا ورد کشپا و و له لید له چه
لس میله یې سیند ټک کړی و . دا نو د کشپا نو د سوری ووم او له او بو به جګ
وا لوتل او بیرته به په او بو نول بیا ی خوب لیده چه دی په کلا له کښتی په

لاس یې حوت ورې ځکه چه ده د بالښت په ځای وربانده سر ایښی دی و روسته
یو بیابان افریقې زیږو شګلنو سواحلو ته را و ګرځېد او ځمرۍ یې ولیدل چه
ورو، ورو ساحل ته راکوزیدل او یو ځمرۍ ور پسې راغلل ده ډیرې په ژړی زړه
ایښی ده او ننداره ئې کوی ډیرې لښکرا جولۍ واو کراره ولاړه وه. دی ښندا رو ته
خوشاله و.

سپوږمۍ د ډیر وخت په آسمان کښې وه خودې ویده و او کب په سیند روان و
اوماکود کوډې کوډې وریځو له مینځه تیر شوه.

په همدې کښې ؤچه د زاړه سړی ښی وک په شړق دده په مخ ولګیده او لاس د مزی
ښوییدو د تندی له کبله وسوزید له حمل کیږي لاسه حریه واو ډیبی لاس په ټول زور یې
مزی کلک ونیوخو مزی لاسم په تندی ښوییده. په آخر کښې یې کیب لاس په ړی
برابر شواو کش یې کړ مزئی کیب لاس او وزه دواړه سور ول کیب لاس یې
ټوله زوره احسنی وه او سوی یې کاوه ښیرته بی دمزو کړې ټول کبل چه په ډم ه
چټک یا خلاصیده. په همدې وخت کښې کب پاس خیز کړل او ور سره داو یو د ښیر و
شړیهار جګ شو. کب بیا اوبو ته واړید. بیا او بیا یې له اوبو خیز کړل او ماکو
په ښندې ور پسې روان و او مړی هم په چټکۍ غزیده زاړه سړی دومره پامزی زور
اچولی و چه شکیدو ته نږدې شو د مړی له زوره دلیندې دړې ته شو و اړي کلک
ایږمشو ارمخ یې د پالفین ټوټې پورې نښتی و او ځان یې شو ښو ر روای.

مکر بی وکړ همدې ورځې ته می کلونو را ځه ګاله یې. د مزی کسات نږې
واخله. دمزی دهرې اوښتې کسات وریه واخله.

دده کب خیز نه لیده او یوا زې یې داوبو شیرل اود غور ځیدو شړیهار اوریده،
دمزی چټکتیا یې لاسونه پرې کول خودې له ځوا پوهیده چه همدا سی به شی او دومره بی
پام کاوه چه دلاس پاسنه ځایونه زول ښی او یوا ځی پرې اوززه ځایونه پرې شی.
مکر بی وکړ که هلك دلته وای دمزی کړې به یې راته لمد وله. هو که هلك دلته وای.
که هلك دلته وای.

وړې غزیده غزیده او لا پسې غزیده خو اوس هغه مره په تندیر نه ووت .

دزاړه سړي په هر او بشت مزي د کب سره جګړه وه اوس یې سر له ډېر او
دړا الفين له هغې ټوټې جګ کړ چه مخ یې ور پورې نښتی و . ویرې چه زړه یې
بد شي او کسالتګي به ور شي نو یې مخ پاك کړ او ښی لاس یې د ماکو له څنګه ې
په او بو کښې پرې مېنځه او هم هغه یې په مالګينو او بو کښې لاس و نیو او تر هغه یې
څار کاوه چه د سهار او مړینې رڼا خوره شوه .

فکر یې وکړ کب نېغ دلمر جانب خواته روان دی . ما نا داچه ستړی شوی
دی او د جریان سره ځي . زړ به د ورېو هلو ته راوګرځي . بیا به دو دوار و رښتیانیه
جګړه شرو ع شي .

وروسته یې پام شو چه لاس یې ډېر وخت په او بو کښې پاتې دی ،
له او بو یې وایست او ورته وې کتل .
و یې ویل : « دو مره خود کاره نه دی وتلی . سوی کوی خو درد هېره ته کومه
غټه خبره نه ده .

مزی یې په ډېر با مدا سی په لاس کښې ونیو چه په پړې شو و ځایو برابر نشي
او اوږه یې داسې وخو ر وله چه کیڼ لاس یې د ماکو په هاملې خوا کښې
د میخلو د پاره وز کارشي .
و یې ویل . « کیڼه لاسه تا خو هم دومره نامردي ونه کړه خو نو شیبه مې سخې ورك
کړی وي . »

فکر یې وکړ ولی د دوو تکړه لاسو سره زه پېز پیدا لی نه یم . دا به زما ګناه وي چه
کیڼ لاس مې ښه روزلی نه دی خو خدای ته ښکاره ده چه څو مره مې خواری ور پورې
کړې او څو مره چانسو نه مې ور کړی دی . شپې خو دومره بدنه و او تش یو واری ټخ
و هلی دی که بیا یې نخ ووهي پرې به یې زه دم چه مزی یې جوړ پرې کړي .

ځانته یې پام شو چه فکر یې خراب دی او باید د ډالفين غوښه وخوري نو یې ځانسره
و ویل : « خوراك چېرته کولی شم . وزی نس ښه یې نه داچه د ډالفين په خوراك

دې ژړه بد شي . بيا به له کاسګو ځان شم ساتلى ځکه چه ماو ليد چه مخ مې ور پورې نښتى و .
راغه و به يې ساتم چه وروسته مې په کار نشي خو اوس د ځان د ښکره کولو وخت نه دى .

ځانته يې و ويل : « ته خو ښه ساده يې ولې هاغه الوتونکى کب نه خورې »
دوړ کب يې تر څنګ ميښتلى او تازه پروت و . په کېڼ لاس يې جګ کړ او
خولې ته يې کړ ورو ورو يې ور ماتدي شخوند ووهه او هډوکي يې وشپېلل .

فکر يې وکړ . والفس الوتونکى کب تر هر شي ډېر ښه شيره او قوت لري .
لږ تر لږه هغه قوت چه ما ته په کار دى . اوس د خپل وس پورې د ځان چاره وکړه .
اوس دې نو خپلې دورې وهى او به جګړه پيل کوو .

د دريم ځل د پاره لمر را وخوت او ور سره کب هم په دوړ و پيل وکړ زوړ سړى
د مزي له تاويدو نه پوهيده چه کب لا ما کوګرځايږ دوره کوى په اوږو يې د مزي سپك
غوندې فارحس کاوه او په ښي لاس يې په کرار کرار مزى راښکه . د هر وار
کشکولو سره به مزى دومره شخ شو چه شليدو ته به نژدې شو او بيا به مزى لږ څه
دننه راغى . اوږه يې د مزي له لاندې خلاصه کړه او په لاس يې سو که مزى ته کش
ور کاوه په دواړو لاسو يې مزى ونيواو په ټول زور يې کش کړ . و ج زاړه لينګى
او اوږې يې د کشکولو سره ريږدېدې .

وې ويل « دوره يې ډېره پراخه نيواى خود وره وهى . »

بيا يې نو هم شو چه مزى په ځاى د رپدلى او ه راځي . په دواړو لاسو يې تر هغه
کش کړ چه له مزي پرخه پرخه او به والوتې خو مزى د کب خواته په غزيد و پيل وکړ .
زوړ سړى په ګونډو وشو او ورو ورو يې مزى پرېښود چه په تورو اوبو ننوځى .

وې ويل : « کب د خپلې دورې لېرې برخه وهى . څه مره چه مې وس رسيږى
بايد مزى هغو مره شخ و نيسم نو به يې دوره لاړا لنډه شى . ګوندې يوه ګړى
وروسته يې وګورم . »

وې ويل : « خواول يې بايد پوه کړم بيا يې مړ کړم »

خو کب هماغسې ورو ورو دوره وهله او زوړ سړى آن تر هغه وګو سترې ي او

له خولو خیشتو، خواوس یې دوري تر پخوانیا پسته‌لنډې شوې وې او له مزی داسې
ښکار یده چه کب لګیادی له ژورو او بو پاس راخیژي .

یو ه شیبه پخوا زا یه سری تور تکی خپلو سترګوته محامخ لیدل او دخولو
مالګینی او به یې پسترګو او دستر ګو دپاسه په پرې شوې ځای کښې تو یې شوې دې.
دی له تور و تکو نه ویریده . دستو مانیه په وخت کښې داتکی طبیعي شیان دي،
خو دو واړې یې ځان ضعیف شا نته ولید او سر یې ګنګس شو . دی له همدې
وویریده .

و یې و یل « په دې وخت کښې چه کب د و مره په زور و رار وان دی
له ا نصا فه لیرې ده چه مړ شم . خدا ی دې را سره مل شی چه و ر ته پاتې
شم . سل واري به ر موبیر په مقدس پلار او شل واري به په سپیڅلې مریمې درود
ووایم خو اوس یې ویلی نشم . »

فکر یې وکړ زوړ سړ یه لوړه و کړه چه بیانه یې وا یې .
په همدې وخت کښې یې په مزی کښې یو تکان ولید . داتکان ډیر درون داو زغردو .

فکر یې وکړ کب سیم په بیسوو هی . زه بو هیدم چه اخر به همدا سې کوی .
غریب ګوتی له چاره نه لري . اوس به نوخیر کړی خوزه غواړم چه دی دخیز په
ځای خپله دوره ووهی خودا خیز و به ده ته ضروري دی چه لبر ه هوا واخلی
خو به هر خیزد چنګک خوله خلاصیږی او و بر بیرم چه یو واري له حوله ونه و ځي

و یې و یل « کبه خیرمه و هه ـ خیز مه و هه . »

کب څو واري سیم و واهه او هر و اري چه سر خوراوه را یه سړ ی مزی لږ
ور غزا وه .

« باید کب پرې نږدم چه ځان ډیر ژوبل کړی . ماته درد فرق نه کوی خو کب دی
ژوبل شی ځان نشي ساتلی لیوني کیږ ی . »

پس له څو شیبو کب غلی شوا و بوړ یې سیم نه واهه او ورو ، ورو یې په دوري
پیبه و کړه . زاړه سړي اوس مزی په اسانه کشکوده خو بیا ور باندې ضعف راغی .

په کېنې لیږې یې دسید او نه واخیستې او پخپل سرېي نوېي کړې. نورې او به یې په
سر تېرې کړې او په لاس یې خپل ورمیږ کرار کرار وموښه

وېي ویل «دره تکړه یم او کب به را ورولې. ګوندې ځان ورته کلک کړم
زړه سړیه واردې حطاشي هیڅ یې مه دربانا دوه..»

لیندی نه نژدې یې ګوته وهله او یوه شیبه یې مری بیرته په او ز وتېر کړ وکړ یې
وکړه به اوس کرار کښینم پریږده چه دی دورې وهي ښایي نور وستړی درېږم
او په راښکلو به یې ښا پیل وکړم.

زاړه سړی ته نه ښکارېده چه کب دوري کوي او دی له موقع څخه استفاده نه کوي
او کب بېرته کاږي خو چه دی دحپلې اوږې له مرې پوه شو چه کب دمخ کو خواته روان دی
نو یا ځېدا او مرې یې کرار کرار راښکله مری دده د هرکش سره په اسانۍ
مخ کو ته نووت

فکر یې وکړ هیڅکله ره د ومره نوم سړی شوی. او س نو تجاري بارو نه الوځي.
شه دي کب نه په اسانه ساحل ته ورسوم. تجاري بادونه شه ملګري دي

وېي ویل «دال واري چه کب ددوري لیږي نو څه وهي زه نه ښالبره دمه وکړم.
په دویمي یادريمي دوري کښي به یې لاندې نا سم.

مرړینه حوالی یې دسر شاته بېرته وهلی وه او ورو ورو مخ کو ته تیت شوا و لیندی ته یې
تکیه وکړه.

فکر یې وکړ نو هېڅ کله که چه بېرته را کرځي ګوري دی کړم دسید او نه
را جنګي شوې وی، خودا یوائي دوه ګلالی نسیم او و او زاړه سړی ته دا نسیم
ساحل ته دا ود بار ته رورو.

وېي ویل «دمخ کو مخ ته خوب عرب خواته و اړوم نو رو نور کېږم. په سید کښي سړی
لا زنه غلطوی..»

په دریمې دورې کښي زاړه سړی کب ولید. لکه تور سیوري دمخ کو له لاندې

تیرشو او ښایسته‌ ېې بـروحت تېر ېده اوبسې تیر یده . زوړ سړی بی اوږ دوالی ته
هلك پك پا ی شو .

وېی ویل « نه هیڅ امکان نه لري چه دومره دې او ږ د وی ».

خو کب هماغومره اوږداولوی واو کوم وخت چه‌ددوړي په‌اخر کښې شل کره
له‌ما کولرې داو بوسرته راوخوت راړه سړی ېی لکېدداو بود پاسه ولیده چه‌له‌اوی
لاره نه‌هم حکه‌وه اولو ګو رنګ‌ېی لاره . کب داوبوسر نه نژدی لامو وهله او
راړه سړی بی پلمی نېی اوحیا پټې لیدلی . محکینی پلمی نېی بی په‌اوبوغوړیدلی‌وی

راړه سړی بې سر ګی هم ولیدی اودوه راړه کماڼ ېی ګر چاپیر تاو یدل .
کله نه‌ېی څاوبه لیری کړل او کله نه ېی ده‌پسی څاوبه وښلول کله به‌ېی کرار
کرار دده په‌سیوری کښې لاس‌وهله هر کله دری‌ووقته‌اوږدواو دلاسو په‌وخت کښی
نه ېی څاوبه لکه عینی داسی اوږ ده کړل زوړ سړی په حولو کښی دوبو،
خو نه دلمرله‌لاسه ملکه هرواري نه چه کب دماکو حوانه راته ده نه‌مری کش کړ
زوړ سړی بوهېده چه په دوودورو کښی نه‌دنېزې اودشلګی وخت‌راشی . فکر ېی وکړ
خو نا ندسبه‌ېی نژدې را ولم اودېر نژدی ژ دې شلګی ی باید په سرابر نه کړم
نایدرړه ېې مـوحـه کړم

وېی ویل « زړه سړیه‌پام کوه چه څان‌نای ملی او تکړه او سی »
په‌ملی‌دوري کښی د کب‌شاله‌او بورا ووهله حوله‌ما کوابر لیری‌و په‌ملی دوري کښی
بیاهم لیری‌و، خود اوارله اوبو حکک راوتای واوروړ سړی بوهیده چه کب‌نژی
لیز بورهم راکاږی دما کواړح ته‌نه‌ېی راوانی

لادو خته‌ېی حپل شلګی بیار کړی و . دشلګی بوسر په بوه نېری بورې تړلی و
او دېږی کړی دلیندې لاندې په تو کړی کښی پر تـه‌ و ه د کړی اخر سر
په‌ما کو بورې کلك غوټه شوی و .

کب په‌حپلې دورې کی دما کو حواته روان و شیره بی لاګلالید ښکار یده
اوپه کرار کراری لاموو هله‌او بوانحی پلمه لکید ښوریده راړه سړی مری به

ټول زور کش کړ چه رانژدې کړي . کب څه را نژدې شو، خو بیا یې مخ واړاوه
او بله دوره یې شروع کړه .

زاړه سړي ویل «خو مې سپوراته احرمي و سپور اوه»

بیا یې په وجود ضعف راغی خو په ټول طاقت یې په مزي زور اچولی و مکر یې وکړ
وخوږمي سپوراوه ګوتې یې په دې واړې لاندې باسم لاسونو راکاږي پس ځان په
ټینګ کړي رما د پاره ځان په ټکړه وساتي سره ځان ټکړه ساته تا خو هیڅکله
ماسره ناخوالې نده کړې دا بلا به یې راولم

خو چه دا بلایې د کب په را ګرځیدو خپل ټول زور په مري و اچاوه کب بیا مخ
تیرې واړاوه او بله دوره یې شروع کړه

وې ویل «کېږه اخر خو نه مر ګک ته اړشي زمامر ګک ته دې هم ملا تړلې ده»
مګر یې وکړ په دې صورت به دې لو یې په هیڅ شي خو نه شي . خوله یې ډېره وچه وه
او عبریدی نه شو، خو او بو ته هم ور کوریدی نه شو چه خوله لمده کړي

مکر یې وکړ باید داوارې نژدې راولم . خدای زده چه د نورو دورو طاقت یې ولرم .
ځانته یې وویل «زړه سړیه ته ډېر طاقت لرې . ته د قیامته پورې طاقت لرې»

په بلې دورې کښې یې کب نژدې لاندې ایستلی و، خو بیرته یې ځان سم کړاو
کرار کرار یې بله دوره پیل کړه

مګر یې وکړ کیه نه لګه چه ماوږ یې خو حق لرې وروره تر تامې په درست عمر کې
مینا یسنه کلا ای او غټ شي نه دی لیدلی، سو راځه مړ مې کړه خدای کړه به مې
چرت خراب وي چه څوک مړه کوي مکر یې وکړ زړه سړیه
لکه چه سر دې ګرځي . اپلتي وایي . ماغزه ټکړه ساته او د میړه په شان یې زغمه .
یا د کب په شان . په داسې عزم چه یې به ډېره سختي او ږېده .

وئې ویل «سره ټکړه شه . ټکړه شه .»

دوې نورې دورې هم تیرې شوې .

فکر یې وکړ زه نه پوهیږم . دوه ځلې نژدې و چه ان په ما کو کښې ننوځي .

زه نه پوهېږم . چه څرنګه ځلېدی حیوان واري نه هم زور واچوم او وار یې به مزی
دومره زور واچاوه چه نږدې ودی پخپله ورسره پریوځی ، خو پام یې شو چه مزی
د کب سره راځی خو کب بیرته ځان سم کړ او په کراره یې په ملې دوري پیل وکړ .
پلمه لګېدلی په هوا کښی رپېده . زاړه سړی ځان ته ډاډ ورکړ چه بو تل وار ته یې
راکاږم . لاس یې سست سست کېدل او دسترګو تر مخ یې را نه تکی ځلېدل .
بیا یې مزی کش کړ خو کب لکه پخوا په کراره ګېرچاپېر لاړ . نو په فکر کښی ډوب شو
او ورو ، ورو ما کو ته تېښته ته ترڅو چه پر ته نو ته نږدې شو بیا یې ځان سره وویل:

« پو تل واري یې را کاږم . »

خپل ټول همه زور یې چه ور پاتې و په مزی واچاوه او ټوله پخوا نیمه اراده یې
سره غونډه کړه او مزی یې پخپل ټول موجودیت را ښکه . کب ورو ، ورو
د ما کو خوا ته را غی ، او د ما کو اړخ ته ورسید . دومره نږدې شو چه د اړخ یې
نږدې د ما کو په دېوال له لګېدی او د ما کو څخه ورو ، ورو تېرېده . په ملا اوږد
وجود یې لکه سپین سوچه زر داسی و . د اړخ وچنیا لیکی یې نیمایی په اوبو کښی
پټې وې .

زاړه سړی مری له لاسه وغورځاوه او پښه یې ور باندې کېښوده . شلګی یې
په لاسو له سره جګه کړه او په ټول قوت یې د کب په اړخ د هغو ترشا و ما ننه .
د کب د اړخ یې د سیادم د وده هو مره جګه وی . زاړه سړی د شلګی د سر او سپینه
ولیده چه په کب ننوته . بیا یې ټول زور یې په شلګی تکیه وکړه او تر یې هم
په کب کښی ننه ایست . ځان یې نو ر هم شلګی ته تکیه کړ .
کب را ژوندی شو او پخپل ټول اوږد او پر پیر وجود یې له اوبو پاس خیز کړه .
دومره جګ یې خیز کړه چه له ماکو او زاړه سړی دوا پر و نه جګ شو . بیا
نو په داسی شرپهار بیرته اوبو ته ولوید چه اوبه یې ان په ما کو کښی د زاړه سړی
په ټول وجود و پاشلې .
په زاړه سړی د ضعف حالت را غلی و او سترګو یې هم ښه لید نه کا وه ،

خو په همدې حالت کښې یې د شلګۍ مزی صاف کړ او پرې یې نښو د چه د کب د تنګ
سره کرار کرار وغږېږي.

کوم وخت چه یې سترګو لید وکړ نو یې کتل چه کب په شا په اوبو پروت دی
او سپینه خیټه یې پاس ده. د شلګۍ ډانګ یې په اړخ کښې نیغ ولاړ و او د سیند
اوبه د کب په وینو رنګینې کیدې. او مړې داوبو ښی په شنو اوبو کښې تورې
ښکاریدې. ورو ورو سره بو لکه د آسمان وریځې خورې شوې. ښځیله کب د سپینو
زرو په رنګ بې حرکته د سیند د څپو په سر روان و.

زاړه سړی په هغو مره لید چه ورته پاتی و د کب خوا ته کتل بیا یې د شلګۍ
مزی له لیدې تاو کړ او سر یې په دواړو لاسو کیښود.

« خدایه! زما ماغزه ویښ کړه زه یو ستړی ستومانه بوډا یم، خو کب مې ووژه.
اوس مې بو د کار سخته برخه پیل کیږي.

فکر یې وکړ اوس و باید پرې ورته تیار کړم چه د ماکو څنګ ته یې راولم.
که هلك را سره وای او دواړو ماکو ته خیژولی وای بیا هم به ماکو کښې نه ځاییده.
هر شي باید ورته له اوله بیا کړم بیا یې راکاږم او ماکو پوري یې وتړم. بیا به بو د بادوان
ډانګه لکه کړم او بادوان ور پوري وتړم او کرار کرار ساحل ته روان شم

کب یې د ماکو خوا ته کش کړ چه پرې یې د غوږ وله سوریو تیر کړي او له خولې یې
و باسي او بیا یې د ماکو پورې وتړي.

فکر یې وکړ غواړم چه یو وار یې په ماړه بس وګورم او لاس ور باندې تیر کړم.
کوم وخت مې چه دویمه پلا په شلګۍ زور واچاوه ګومان کوم چه د ده زړه غږ مې
اوریده. اوس یې راوله او سوټ پوب یې وتړه بیا یې لکه هم غوټه کړه او
سر او لکۍ یې دواړه په ماکو پورې کلك وتړه.

خدا ته یې وویل ډېره سړه یې پیل وکړه. یو غوړپ اوبه یې وڅکلې. اوس یې چه
جګړه ختمه شوې وه د کار درنه برخه پیل کیده.

اسمان ته یې وکتل او بیا یې کب ته سترګې واړولې فکر یې وکړ لاغرمه ده

اوموسمي بادونه الګېږي . نور مزي نه اوس پرېږد دم وروسته چه کاله ته ورسېږم
زه او هلك به يې پاك كړو .

وېي ويل : « كېږه نو راځه . » خو كب رانغی او هماغسي د څپو د پاسه پروت و .
نو زاړه سړي ماكوور و وست .

كوم وخت چه ماكوور سره څنګ په څنګ شو او د كب سر لېښتي ته برابر شو
زاړه سړي يې په دومره ارزدوالي هيڅ باور رانغی . د شلګي پړي يې له ماكو پرانيست
د كب له غوږ وېي تېر كړ او سر يې د پړي په بل سرو تاړه او د لېښتي پوري يې غوټه كړ .
بيا يې پړي بري كړ او د لكي خواته ولاړ . كب اوس د خپل پخوانی چهيار رنګه
سپين او ښتي و ، خو پټي يې لاهم اسمانی رنګه وي هره ليكه د سيا د م تر اويشمي
پلمه وه او ستر ګی يې داسي ليري او اسرارا ميزه ښكارېدي لكه چه د يوه مقدس
سړي ستر ګي د تفكر او مراقبي نه حال كښي ښكاري

وېي ويل « دوژلو يواځيني چل يې همداو چه ما وكړ »

له او بو څكلو وروسته تر پخوا ښه شو او پوه شو چه اوس نو نه بايې كېږي .
ماغزه يې هم ښه و

فكر يې و كړ داسي ښكاري چه ترېو نيم رروهم دروند وي . ښه كه له درو نرحو
دوه برخي غوښي وي او هر پاو په ديرش پيسي خرخ شي وېي و بل « دې دباره مي
قلم او كاغذ په كار دی . ماغزه مي دومره كار نه كوي خو فكر كوي چه ستر ډيماګو نه
ن په ما وياړي ما په عمر كښي د هېو كي څمه نه دی ليدلی خو لاس و نه او دې مي
په رښتيا خوږ يږي . » فكر يې و كړ د هېو كي په حوند نه پوهيږم چه څنګه نه وی .
څوك څه پوهيږي مو بر قول نه يې اروحو نه نه ورناندي پوهيږو د كب سر ،
ملا او لكي يې په ماكو پوري و تړل دومره ستر و لكه چه سړي د ماكو نوري بل
د پرستر ماكو و تړي د پړي بله ټوټه يې پرې كړه او د كب له حولي يې چاپيره كړه
د كب خوله چه تړلی وی ماكو به آسانه لار كوي . بيا يې د بادوان ډ لكه
لكه كړه او پيونسي بادوان يې ورپوري و تاړه او ورسره يې ماكو په نګ پيل و كړ .

زوړ سړی نیم په ماکو پرېوت او د ماکو مخه یې د جنوب لویدیځ خواته کړه.
د جنوب لویدیځ د موندلو دپاره یې قطب نما په کار نه وه او پخپله موسمي بادوان
او د بادوان راښکال س و. فکر یې وکړ چې به داوی چې تږی وو او چنګک
او نه وځړوم چې د خوراك د پاره کوم کب په کښې ګیر کړم
خو مزي یې پیدا نشو کړای، نو کوم وخت چې ماکو لار کوله ده په
لاس د سیند لوخې و شکولې او خپل شخګ ته په دېړي یې و شملول. له اوځې
وړې وړې خزندې توی شوې. راړه سړی یې د شهادت په ګوتی سره و سکوندل
او حولی ته یې وا چول او د پښتګی او لګیده سره یې ژد و یل. دا خزندې ډېرې
وړې وې خودې پوهیده چې سبه خوند یې کاوه او څه قوت هم په کښې و. په
بوتل کښې د دوو وارو څکلو دپاره او به پاتی وې وروسته د خزندو له خوړ لو یې
د یوه خوراك نیمایی برخه او به و څکلی ماکو سبه لار کوله او راړه سړي په
چپو لارورته تګ کاله. کب یې لیده او د لاسو او وزوله دردې پوهیده چې ریده نه دي.
د کب د را سکلو په یوه وخت کښې یې حال د ومره خراب و چې یو ځل یې
د ځانه سره وویل چې خوب نه ګوري. بیایې چې کب ولید چې له اوبو ووت ایله یې
یقین شو چې کوم عجیب شی کړ ری او هیڅ یې په کب باور نه راته بیایی
نو ستر ګی له لیدو پاتی شوې خو اوس یې لکه پخوا داسې ر و ښا نه
لید کولی شو.

اوس پوهیده چې کب ور سره دي او لاسو نه او ډډې یې و هده نه دي.
فکر یې وکړ لاسونه ژر بیرته رغیږي. ماتوك کړاو د سیند مالګینې
او به یې جوړې کړي. د بحر د اترو ی او به د لاسو دپاره تر هر شي ښه دارو دي. او س مې
یو ا ځینې و ظیفه داده چې خپل ما غزه صاف و سا تم. لاسو نو خپل کار
کړی او ماکو پخپله لار سم روان دی. د کب خوله تړلې او لکیه یې نیغه
ولاړه ده او زه او کب د واړه لکه د وه ورو نه ساحل ته روان یو.
په ماغزو یې بیله ګډوډي راغله او فکر یې وکړ زه کب ساحل ته بیا یم که

ګب ما بيايي که مي کب دما کو شا ته تړلي وي،خو هيڅ خبر نه وه . که په
ما کو کښې پروت واي بيا هم هيڅ خبر نه وه خود زاړه څنګ په څنګ روان وو
او زاړه سړي فکر کاوه خير دی که دي خو شاليږي دي دي‌ما بيا يي.
زه تش په غولولو کښې تړده تکړه يم او ده غريب ګوتي‌ماته د زيان
رسولو هيڅ نيت نه لاره .

ما کو روان و . زاړه سړي لاسونه دسيند په مالګينو او بو کښې ننه ايستل
او زيارېي ايست چه ما غره صاف وساتي . پاس بي په سر د تورو وريځو شاي
او دسپينو وريځو کړي ګرځيدې او دي پوهيده چه موسمي باد به در ستمه
شپه چلېږي . شپه په شپه‌يي کب ته کتل چه ما وربي پري راشي . دانو يوساعت
دشارك دحملې له پيله پخو او .

دشارك حمله تصادفي شي نه و شارك داو بو له ډېر ژور ځاي نه هغه
وخت د کب دانو ن پسې را وتاي وچه د کب وينې په‌او بو کښې خورې شوې وي.
په ډېر زغرد پاس دشنو او بو سرته را وخوت او بيا يې‌رته په او بو
ننووت او د وينې له بويه يې د کب دتلو لار بيا موندله او د ما کو په
لور را شيله شو .

کله نه يي د کب بوي ورك کړ خو بيا به يې لارور برا ره کړه . په ډېر زغرد
او چټکيد يي لامبو وهله . داو داسي يو شارك و چه د ډېر چټك کب نه هم
چټك و دشارك وجود هر اندام ګلالي وجې د ده له داړو . شا يې اسماني
رنګه وه او خېټه يې دسپينو زرو په رنګه وه پوستکي يې ښوي او ګلالي و .
په چټکيد روان و او داړ ي يې يو په بل کلکې کړې وې . داو بو له
سره لېږدېده او دشا څو يي يي له دې چه وشوريېږي دسيند توري او به
څيرولې . دد داړو تړلو شونډو دننه يې اته قطاره غاښو نه وو چه
ټول د ننه حواته کاږه وو . د ده غاښونه دسورو عادي شاركانو
دغاښو په څير نه وو بلکه د بنياد ماو په څير دګوتو غوندي وچه دخه شي دنيولو دپاره لکه

منګولی داسی کېږی شي . هرغاښ یې دزاړه سړی د ګوتی په‌اندازه اوږ دواودواړه
خواوی یې لکه دزیری دپاکی تیغ دومره تیري وي . داسی ماهی وچه‌دسیند په‌تراو
کېانو زورزرو هغه کبان یې خوړل چه‌دومره په‌قوی او چټك وو چه په‌ټول سیند کښي
به دپل دښمن لاس ورباندی نه‌ور کیده .
اوس نود کب د وینې وږ مو پسې رو ان و اودشاپه اسما ی ته‌و یې د سیند
او په خیر وای .
کوم وخت چه شارك دراتګ په حال کښی ولید پوه شو چه داسی شارك دی
چه‌له هیڅ شی ویره نه کوی اوهرڅه چه یې زړه غواړی کو ی ی .
شلګی یې تیار کړ اوبړی یې په‌ماکوبوري کلك وتاړه اودشارك راتګ یې څاره .
بړی لمه وڅکه چه‌ډېره برخه یې تري بدي کړي او ک یې ور باندي تړلی و .
دزاړه سړی ماغزه‌اوس صاف واودی خپله له‌ارادی ډك وخوځند یدا یې اوېیدا یې
نه‌لاره . وکړ یې و کړ کب ډېر ګلالی دی اوحدارده چه‌سلامت ور سه‌بری چه‌شارك
کب ته ژدې شوزاړه سړی کب ته‌و کتل .
فکریې و کړ به وهلو خومی وهی خودی نه‌هم ژوندی راته خلاص شي شار که
په موروڅدي پا لت شه .
شارك په‌زغرد په کب غوټه و کړه او زاړه سړی یې پرا نیستلی داړی اوعجیبي
ستر ګی ولیدي . چه‌شارك د کب دلکیه نه‌ابز ورور خپلی داړی خښی کړي دغا څو
خرپابی زاړه سړی واور پده . دشارك سر له او نو اوچت و اوشاپی اوس راو تله
زاړه سړی د کب دپوستـ اوغه شی دڅیری کید واوشکید و حرپهار اورېده . په‌همدی
وخت کښی یې شلګی دسر په نیمایی برابرددواړ وستر ګود مینځ په‌لیکی ورو ماښه
په هغه ځای یې دشلګی ګذار و کړ چه دستر ګود مینځ لیکه دهغی پزی سره یوځای
کېده چه له پوزی یې دسر تر کوبړی پـ تللی وه زاړه سړی ته‌دي لیکوبله معنی نه‌لرا
یوا ځی دشارك پوریحون اسمایی رنګه سراوغټی ستر ګی اودغونبی حرپهاراولو
داړي وي چه‌ده . په کړي و . دشارك ماغزه په‌همدي ځای کښی وچه زاړه سړ

پرې ګذار وکړ. په غولاسو چه وېښې پکښې ټکې ټکې غوټه شوې وې په ټول قوت يې
تېره شلګۍ د شارك په سر را خوسې کړ. زاړه سړی په چټک وار باور نه لاره
حوارادا او بوره مهارت له ورايه په کښې ښکاريده.

شارك په اړخ و اوښت او زاړه سړي وليده چه په سر ګو کښې يې دروند ښپي
نوي شارك په ال اړخ ورغښت زوړ سړی پوهيده چه مړدی خو ده نه منل او بيايې
نولکه رغړ دما کو په شاپه او بو کښې منډه واخيسته. لکه يې لکه مړو که دې
دو اها دو اخو زيده او داړي يې بو په ال لګيدي. په هغه ځای کښې
چه د ده لکې تر پېده او به سپينې وي او د وجود د ري، سرخې يې داو بو
دپاسه وي. شارك لږه شيبه هم داسې علې داو بود پاسه پروت واو زاړه سړی
ورته کتل. بيا نو په کرار کرار ډوب شو.

زاړه سړي وو يل: «د وه بيم مهه يې نري بوو ړه.» فکر يې وکړ زما
شلګۍ او د رسته رسېده يې هم بوو ړه. او س به بيا کب وينې تو يوي او
د ر سمت نو ر شار ګان به را خبر يږي.

زړه يې نه کيده چه دکب پلو ته وګو ري ځکه چه نيمګړی وو. کوم
وخت چه شارك حمله کړو له ده ته داسې ښکاره شوه لکه چه په ده يې
غوټه کړې وي.

فکر يې وکړ ده چه زما په کب حمله وکړه ماهم وواژه. داشارك دټولو غټو هور
نا و لو يې چه ما ترا وسه ليدلی دی او خدای خو پوهيږي چه ما په ژوند اوه کښې
ډېر لوی شار کان ليدلي دي.

فکر يې وکړ او ويل: چه کب ډېر ګلالی دی او روغ به رسېږي. کاشکې خوب
وای او کاشکې مې هېڅ هوای نيولی او کرار پواځې په خپل کټ کښې پروت وای
و رځپاڼې مې کتلې

و يې ويل: «خو بنيادم دماتې دپاره نه دی پيدا شوی. بنيادم محو کيدای شي
خو مغلوب بيدي نشي.»

فکر يې وکړ ډېر خپه يم چه ولې مې کب وواژه. او س يې نو ناګاره وخت په

راځي او شلګی قدري هم را سره نشته داسور نالسي ډېر ظالماندي. دوی او
هوښيار او ماهر هم دي حوزه تردته شارك هوښيار وم پابه تش دومره وه چه ما
ترددښه و ... اراله »

په جنګ غبزبي و ويل: « زړه سړيه فكر مه وهه ماكو سيخ د ساحل حواته
بيايه او هرڅه چه در پېښېږده ګاله بي »

فكر بي وكړ خوځجو ريم چه فكر وكړم په درستي نه يې كښې بو اځي
هم دا بو كب لرم . بو كب او بود ... اوبه . به بو هېېزم چه كه ستر ډېما ګوره
د شارك دوهلو په حال كښې ليدلي واي څومره به خوشاله شوي و . څه لوی كار
خونه و هرڅا ګولی شو حوايا فكر كوي چه رما لاس و بو ... ام لكه دريما ګوډه‌وكو
حمله د ... ه سوی كاره به حو شم بوهېدای ځكه چه هېڅكله مې بو نه ي
درد نه دی كړی چپ له بوه واره چه به لاسو كښې مې په ... زهر او نكي خرندي
پښه برابره شوه او په ... ي بي وچيچلم . قوله ... مي ورسره د كاره ولويده او
داسې سوی بي كاره چه به مې شور عملي .

وبي ويل: « زړه سړيه بداسې شي فكر وكړه چه ... شي . نه ګوري
چه هره شېبه كاله نه ژدي كېږي . څلويښت بوله هم ... شوی او اوس به ماكو
په اسانه چلوي . »

زوړ سړی ښه پوهېده چه كوم وخت چه د جريان سره ګډ شي دغه بلاسره به بي
سرشي خو اوس بي هېڅ تياري نه و ورته كړ ای .

وبي ويل: « ولي تياري ورته بولي نشم . حمله چاړه به د چپې په څوكه وتړم . »

بودي چاړه په چپې پوري وتړله .

وبي ويل: « اوس نو لاهم هماغه پخواني زوړ سړی يم حو بي وسلې نه يم . »

د سيند باد ورو منه لګېده او ده كرار كرار ماكو پوري واهه . بو اځي بي
د كب ... خوا ته كمال او زړه بي لږ ډاډه شو . فكر بي وكړ ناامېدي دېره ګناه
كاردي او زه وايم چه ګناه به هم وي . فكر بي وكړ د ګناه په باب فكر مه كوه هيڅ
ګټې دي بي له ګناه هم ډېر شيان شته چه فكر ور باندې وكړي او بله دا چه زه

چندیانی نه پوهیږم چه ګناه څه شی ته وایی او عقیده هم ورباندی لرم. بیا ی جه دا به
ما ګناه کړې وي چه کب مې وواره که څه هم ما کب د دې دپاره مړ کړ چه ځان
ژوندی وساتم او ډېر خلك ماړه کړم خو بیا هم کب به ورلو ما ګناه کړې وي.
که داسې وي نو هر شی ګناه دی فکر ور باندی مه کوه زړه سړیه اوس کار له کاوه
تیر دی او داسې خلك هم شته چه دوی ته د ګناه کولو دپاره بیسی مېلې کیږي.
پرهیز د چه معوی په ګناه فکر و کړی همدامی چه کب پیدا شوی ته هم کب نیوونکی
پیدا شوی یی. سان پیله روهم کب نیوونکی واو د سنر ډیما کو پلار هم کب
نیوونکی و

خو دراړه سړی خو بیده چه د خپل محیط په هر شی فکر و کړی او ځکه چه
په ورځپا به ور سره وداو نه یی راد. و ارله وی ډېر فکر کاوه او ګناه یی نه فکر کنبی
اړوله را اړوله فکر یی کاوه. ما کب د دی دپاره و نه واژه چه ځان ژوندی وساتی او خلك
ماړه کړی بلکه د ځان د ښودلو دپاره اودی دپاره دی و واژه چه کب نیوونکی یی.
ژوندی چه و در ماندی ګران واو چا مړدی کړ بیا هم در ماندی ګران. نو چه دومره
در باندی ګران وی ور ژل نه یی ګناه ده وی او که څنګه.
په جنګ غیږ یی وو یل: « زړه سړ نه ډیر فکر مه کوه »

فکر یی و کړ خود موږ ما لی شارك په وزاو بدښه خوشاله شوی.
دی هم د تا په شان پاژوندی کب ژوند کوی دی لکه د نورو شار کاو غوندی
د ځان د مړولو پسی نه دی تر او لو سیا بیسه او اصیل دی او ډار نه یی.
وی ویل: « د ځان د ساتی دپاره می مړ کړ او په ډیره ښه وجه می مړ کړ.»
فکر یی و کړ هر شی په یو ډول یا بل ډول اشی وری. کب نیول همداسی
چه ما ژوندی ساتی همداسی می وژنی هم. فکر یی و کړ نا یده نر ځان و نه غولوم.
دما کور دړی ته یی تکیه و کړه او لاس یی تیر کړ او ته پرانګه غوښه یی له ډنډه ځایه
وشکوله چه شارك څیرلی وه. و یی ژدوله او د غوښی سپه خوند ته یی پام شو.
د نورو غوښو غوندی کلکه او شیره لرونکی وه خو رنګ یی د نورو غوښو په شان

سور نه • ر ښتی او بلي ئي نه ارلی او دي بوهيده چه په بازار کښې به په ډير د جګه
بيه حر څه سي . حواوس ئي هيڅ چاره نلر له چه د کمو ئي له او ووړك کړي
او پوهيده چه ډير خراب وخت په مخ کښې دی .
دسيند وزمه په يوه کرار وه او د شمال مخه ابره وه او هم خټيځ خوانه شوی وه
او زړه سړی له دي بوهيده چه شمال نه د ومره رړ و نه در ږ بري وړ اند ې بی
و کتل خو دسيند په مخ د ل هيڅ ماکو بادوان نه ليدل کيده او نه ئي د کومې ېړ ی
سنني او لوګی ليدل . يوا ځی الوتونکی کبان و وچه د ماکو چار چا پير الوتل
او د بحري زر غونو زړ ي تړ اګګی وی د سيند په مخ نور هيڅ نه ليدل کيده ه
او حتی په درست اسمان کښې يو مارغه هم نه و .
د وه ساعته ئي لار و هلي وه او د ماکو د ړي ته ئي تکيه کړې وه او کله کله نه ئي
د ما رلين نوه ته نه غوښه ور د ويله . رياري ابست چه د مه و کړي او ځان تکړه
وساتي په همه ئي وخت کښې ئي د دو و ښار کا نو څخه نو و ليد .
په جنګ غبر ئي وويل « ا ح » دا ح د ياره ترجمه نسته او ښايي چه دس نو عبر وی
چه سړ ي ئي همه وخت ئي ارداي له ستوني باسي چه ميخ ئي په لاس و ر نو ځي
او له ها بلې خوا ئي د وځی او په لرګی ننو ځی .
په جنګ غبر ئي روان د ا ي حرام و نو . ه . اوس ئي د دويم ښار ك د ښانې هم وليدې
چه داو هړ ي پسې روان وو . د دريم ا ئي خبر ي نهې له نو ر بحون ر نګه ئي پوه شو
چه دا ر هغو ښا ر کا نو څخه دی چه ور نو ر و نه ئي ا کهد يا مه د خو کي عو بد ې دي .
بوی ئي ئې نر سپېز ه و شه ي و ا و ډ ير په زغرد ا ئي لا همو و ه له .
د لو ړ ي په ستېړي کښې نه ئي کـلـه کـلـه لا ر غـلـطـه کـړ ه
هـو سره لـه دي نولی وار حطا ئي نه يا هم هره شېبه کښ ته ژدي کيدل . زاړ ه
سړي د بادوان په حکه په ماکو پوري و تړ له او همه چپه ئي را جګه کړه چه چاړه ئي
په سر پوري تړلي وه چپه ئي ورو جګه کړ ه ځکه چه لاس ئي سوړي کا و ه . بيا ئي
د لاسو خپړي پرانيستلي او و ئي تړلي چه لږ ي ئي ست شي . بيا ئي نور د چپي لاستي په دوا ړ لاسو

ګلك ونیو چه دوهلو په وخت کښې یې لاس ورماتدی ونه شو یېږې او دشار ګانو
راتګ یې څاره او سر یې ددواړو شار ګانو سوروور چپت اودیامه غونډی تیره سرو ته
اوداړ خوبلنی سپینی نې لیدی شوی. داړره کرکجن شار ګان و چه هم یې وینه
شکله اوهم یې کب مړ کاوه اوچه وږی به وه په چپواودماکو پېدړو نه یې هم خوله
لګوله همدغه شار ګان وو چه دسیند کښې پښې به یې هغه وخت غوڅ خولې چه کښتیان نه
دسیند په سرو یده وو په تېرو داړو به یې پښې تری بیا تی کړې. او هما غه یې به
داوبو لاندې ورك شول داوږی به وخت کښې نه یې به هغو ښیا دمانو هم حملې کولې
چه به اوبو کښې نه یې څه شی پسی لاس وکوله. په روغو ښیادمانو به یې حملې کولې
چه نه به یې کوم ځای زخمی واونه نه یې به وینو ککړ و.
وی ویل: اخ حرامو نوراځی ، حرامو نو ه.
دواړه راغلل خولکه پخوا یې شارك داسې نیغ را نغلل. یو شارك په شا اوو ښتناو
دماکو لاندې له نظره پټ شو دواړه سړی دماکوټکان نه یام واو پوهیده چه شارك
لګیا دی له کمه کمری بیلوی هانل شارك بهزیږو ستر ګوزاړه سړی ته و کتل
بیانو په خلاصو داړو په کب ورسیخ شو او په هغه ځای یې داړی ښخې کړې چه پخوا
زخمی و. په تور نخون سراوشا یې رنډه لیکه ښکاریده زاړه سړی دچپی دسرچاړه
په هغه ځای ومنډله چه دملا تیر دماغزونوری نیولی چاړه یې بیرته وایسته دشارك
دپښو غوندی زیړو ستو ګو کښې یې بیا په ایستله شارك کب خوشی کړ او لاندې
وښو ییداو دمرګ په حال کښې یې هم هغه غوښه له ستونی تیروله چه په خولې کښې یې وه
ماکو لا هم د هانل شارك د شو کې له لاسه لړزیده زاړه سړی د نهار واڼ یوه
پیڅکه له ماکو خوشی کړه چه ماکو یو پلوشی او شارك یې له لاندې ووځی دشارك
پالیدو یې په ماکو تکیه و کړه اووی واهه.
چاړه یې په غوښې ورابره شوه. دشارك پوستکی پرته وایله یې دچپې څو کې به
کښې نه ایسته. دکندار دظرب په اثر دزاړه سړی لاس اواوږی ورډیدی شارك به
تندی سرله اوبو راوایست او کوم وخت چه یې ور ورل او بوراوچت شو زاړه سړی

برابر د سره مینځ چاړه ورننه ایستله . د چړې تیغ یې واست او بیا یې بیا وبه هماغه
اومړنی ځای ننویست شاړك لا هم په زاره خوله په کب پورې نښتی و بیا یې چاړه په
کیڼې ستر ګې ور ومنډله، خودی هماغسې د کب پورې نښتی و .
زاړه سړی وویل: «نه مړ کېږي» دا چاړه په ماغزو ور ومنډله . بیا یې چې بل سر د شاړك
دداړو ترمینځ ومانده چه خوله سره بېرته کړي چه شاړك کب خوشی کړ . زاړه سړي
وویل: «ورځه حرامونیه تویل ژوره ځه ولاړ شه خپل ملګري و ګوره یا ته دي ملګری
ته وي مور به دې وي »
د چړې تیغ یې پاك کړ او چپه یې په غولي کېښوده . بادوان یې ښکته ونیوله او ماکو یې
په خپلې لارې سم کړ .
په ډکې غمزنی وویل: «لکه چه د ښي غوښې څلرمه برخه یې ترې یوړه .
کاشکې خوب وای او کب مې هیڅ نه وای نیولی کبه خپل کار ته ډېر
خپه یم . هرڅه راته وران شول .»
غلی شو او نور یې نه غوښتل چه د کب خوا ته ستر ګې واړوي . په کب کښې
هیڅ وینه نه وه پاتې او دهندارې د شا غوندې سپین ځلیده . بیا هم ښکاریده .
ویې ویل: «کبه ماته بکار نه وه چه دومره لېرې ساحله لرې راوتلی وای . نه د تا
شوه او نه زما . کبه ډېر پښېمانه یم .» ځانته یې وویل: «اوس د چړې سر وګوره
چه مزی پرې شوی نه وي . بیا و خپل لاسونه ورته تیار کړه ځکه چه نور لا
راتلونکي دي .»
کوم وخت چه یې د چړې سر وکوت او چاړه یې ولیدله چه کلکه وه .
ویې ویل: «کاشکې مې د چړې د پاره بېلو اړلی . بېلو مې باید د ځانه سره راوړې وای»
فکر یې وکړ ډېر شیان دي باید راوړي وای خو را دې نه وړل اوس وددې
وخت نه دی چه د هغو شیانو په برخه کې فکر وکړې چه درسره نشته . په هغو شیانو
فکر وکړه چه درسره شته دي .»
په جګ غمزنی وویل: «نه نصیحت و نه راته کوې . ستا له ډېرو نصیحت وموړ یم »

ډاکه په دغه ځای کښې لاندې پټ وله او دواړه لاموږ یې په اوبو کښې غوټه کړل.
ما کو د ساحل خوا ته روان وو. وېي ویل: «خدای پوهېږي چې آخري شارك څومره لوړه. خوښه دې ما کو او س سبك شو.»

نه یې غوښتل چې د کب په زخمي نس فکر وکړي. پوهېده چې د ما کو هر تکان د غوښې ډېره ټوټه راشکوي چې شارك له که پېلو له. په دې هم پوهېده چې کب اوس تر او شار کانو ته لکه عمومي سرك داسې په شان دی.

فکر یې وکړ: داسې کب وچې پوسېږي نو درست ژمی ساتلی شو. په دې فکر مه کوه زړه سره په پوالې ده او کړه او زیار وباسه چې لاس وه دپاتې برخې د ساتلو دپاره اماده وساتې. زما د لاس دوینو بوی اوس دغه بوی په مخ کښې چې کب په سیند کښې خپور کړی دی هیڅ نه دی. داسې ځای مې ژوبل هم نه دی چې د پر مهم وي. وینه لا نښه ده چې روانه ده. کېڼ لاس به لا شخیدو ته بېرې نږدې.

فکر یې وکړ اوس په څه شي فکر کولی شم. هیڅ شي. په هیڅ شي باید فکر ونه کړم او د نورو راتلونکو ته وګورم. فکر یې وکړ کاشکې رښتیا خوب وای. خوشحاله دی؟ که سلامت ساحل ته ورسېږي وای؟ بیا ال شارك چې راغی یو اځی و او ده هم د نامه غوندې ورتوږ و.

دغه ځېر په شان مخامخ راغی که خلې یې دومره لویه خوله لرلای چې د سړي سر په کښې ځایېدای. زاړه سړي شارك پرېښود چې کب ووهي او بیا یې د چپې د سر چاړه په ماغزو ورو منډه له. خو شارك شاته تکان وخوړ او به اړخ وا وښت او ورسره د چپې تیغ هم مات شو.

زاړه سړي ما کو چاو لو نه ځان برابر کړ.

شارك ته یې هم ونه کتل چې ورو ورو په اوبو کښې رښکېده او مړی لوی و بیا ورو کیږ شو او بیا د اوبو لاندې یو خلا ځر کې بښکاریده. د زاړه سړي دا ننداره ډېره خوښه وه خو اوس یې ورته هیڅ ونه کتل.

وې ویل: «اوس نو د وه چپې او ډاکه او بو لمه کې کوتك رانه پاتې دي.» فکر یې

وکړ شارګانو اخرمانی را کړه ، زه یو یو واسړی یم او شارک په ګوتک نښم وژلی
خوتر څوچه داد واړه چې اوواګه اوله کوتک راسره شته کار به تری اخلم .
لاسونه یې په اوبو کښې غوټه کړل . لوړ ما سپین کید ونکی واوزاړه سړی
چپ ا اسمان او سینده بل هیڅ شی نه لیدل . شمال تر بخوا چپرو او ده ته ه ار له
جزیره ساحل وګوري .
وبی ویل : ده زړه سړ به ستړی یې هم ګوره دی ستړی دی . ولی ځان غو اوی ؟
ترلمر پریواتو پوري شار کیا نوونه واهه .
وروسته نوزاړه سړی تور ځو نی نه ی ولیدی چه دسیند په سر به هغه ی لاري
را روانی وی چه کب به او بو کښې جوړ وله . اوس یې حس دبو نی لټو ن
هم نه کاوه او ځکه په ځګه نیغ دما کوبه لور روان وو .
داګه یې ودروله او دما کوبه نادوان په ځګه یې ور پوري وتړ له او د کوتک
پسی کوز شو . کوتک دیوی چپې لاستی وچه دوه نیمی اوښتی له چپې اره شوی و .
لاستی یې وو ړو ، نو یې بواځی په بوه لاس نیولی شو . په ښې لاس ی کلك و نیو
او د شار کانو د راتګ څاریې کاوه .
فکر یې وکړ نا یدنو پریږدم چه کب ووهی او بیا یې په ور بوزیاد سر به کوی یې ووهم .
دواړو شار کانو په زغرده حمله وکړه او چه یوه شارک په واری حولی خپلی
داړی د کب په اړح ښخې کړی زاړه سړی کو تک ځګه کړ او د شارک په پاس سر یې را پاړی
ایښ . د شارک دهه وکو کلکوالی یې په لاس کښې حس کړ ل و ار یې کب
په ور بوز وواهه او ورسره شارك له کبه ځګه وزو شویید
هامل شارك لګیا و کلمه به یې داړی ښخې کړی او کلمه به یې و ایستی او اوس یې بیاغوټه
خو له خلاصه کړه . زاړه سړی د کب د غوښې سپینې کړی لیدی چه دشارک
دزامو له ګوته تو یبدی . په همدی وخت کښې یې وواهه او وازه خوله یې ور باندی
وتړله . کو تك یې دسر دپاسه بیا وخیر خاوه او په سر یې وار وړ کړ . شارك ورته
وکتل او د غوښې بلمه کمره یې ټیله کړه . بیا یې کوتك ناو کړ او وی یې واهه . شارك

د تیښتې په حال کښې و چه کوتك یې په سر برابر شو .

وې ویل « راځه چرا مو نیه بیا حمله وکړه . »

ښارك په دوندې بیا حمله وکړه او راڼه سترګې په هغه وخت کښې وواهه چه داړې یې سره ورو ستي داډاري یې په زور وواهه او کوتك یې له ډېره جګه پرې را پرېباسی . دومره یې کلك وواهه چه د ښارك د سر د هډوکي کلکوالی یې په لاس کښې حس کړ او ل واريې په داسې حال کښې وواهه چه ښارك غوښه شکولی وه . د دې وار سره له کبه کوز او پوته وښوییده .

راڼه سترګې ښار کاوه چه بیا به راشي خو هیڅ بیرا سکاره نه شو . وروسته یې پوډا او بو په سر ولید چه په ځای کښې چورلیده . د هاسل د شاهکی ی و نه لیدی .

فکر یې وکړ : د ځانه مې دومره نه نه وه چه په کوتك به یې وژلی شم . په خوا نیه کښې مې دا کار کولی شو . اوس مې هم د واړه سخت ز ووهل کړي او د هیڅ یوه حال ښه نه دی . یاره که مې کومك په دواړو لاسو نیولی شوای ، په دې ډېره ځان به مې هم هلو مړ یې ښارك وژلی شو . نه بې غوښتل چه د کب خوا له وګوری . په هغه ده چه نیما یې فیصله شوې دی . د دې ښار کانو سره به جګړې پوخت و چه لمر پرېوتی و .

وې ویل : « زه به تیاره شي ، د هوا رڼا به وګورم . که ډېر د ختیځ خوا ته یم ، نو د نور وساحلو رڼا به وګورم »

فکر یې وکړ : اوس به دومره لیرې نه یم . خدای دې وکړي ، چه شوك راته پریشان نه وي . نور شوك خو نه ، خوهلك به راته خپه وی ، خو زه باور لرم ، چه دی به ما ډاډه دی . د ساحل ډېر سپین زیړی به هم پریشانه وی ، ډېر خلك به راته خپه وی . په ډېره مهربان ښار کښې اوسیږم .

اوس نه زیاتی د کب سره نشو ځنډېدی ځکه چه کب له کاره وتلی و . بیا یې فکر کښې هغه وګرځیدل وې ویل : « نیمه کبه ! پخوانی کبه ! زه پښیمانه یم

چه ولې دومره لرې را ووتم . په اوس لاس مې دواړه تباه کړل ، خو کېږه
مونږ ډېر شارکان وو ژل ماو تا ډېر نور مو له کاره وایستل زړه کېږه ايا به
ژوندي کېږي څومره شارکان وژلي دي ؟ داتېره بېښوونه دي ، حود ساعت تېرې
دپاره نه دي .

اوس يې بيا ارزه کېده چه په کېږ فکر وکړي او په دې فکر وکړي چه که
دې داو نو ژوي وي په شارك به يې څه کړي وه فکر يې کاوه کاشکې
مې د شارك د شاتېري نوی برېږ کړی وای ، چه ډامې له هغو شارك وژلی وای .
که داتېري يې راسره وای او د چپې پورې مې تړلې وای عجبه وسله به وه و ر نه
جوړه وه بيا به ما او کېږ د واړو د شارك سره جګړه کوله . که نن
شپه در بادې راشي څنګه به کړي ؟ څه شي دي د لاسه پوره دي ؟

وې ويل : د جګړه به ور سره وکړم . تر هغې به يې ور سره وهم چه مړ شم .
خو اوس به نورې بيارې کېږي چه هيڅ رڼا نه وه او يواځې شمال و چه لګېده
او بادوان په شيبو شيبو ماکو را ښکته زاړه سړی ځان سره فکر کاوه ، چه
رښتيا به مړ وي . لاسونه يې سره و دوبل او خپرې يې يو په بل ولګولې .
بې حسه نه وي . د لاس د ګوتو په خوږو او کېږې يې د ژوند اثر ليدی شو ، ځکه
چه سوي يې کاوه ډېرې يې د ماکو په د ړولګيدې شانه يې تکيه وکړه او پوه شو ،
چه مړ نه دی . او ژوبې ورته ول چه ژوندی يې .

څومره ډېرې وعدې مې وکړې ، چه که کېږ مې وبېو ، در ود وبه او دوعاوې
به وايم ، حو اوس ډېر ستړی يم ، ويلی يې نشم راځه چه جوال په او ژو وا چوه
ساړه دي .

پروت و او هماغسې په ملاستې يې ماکو د ساحل حواته برابر ساه او د آسمان
امن يې د ساحل درڼا پسې څارله .

فکر يې وکړ : نيم کېږ لرم . دومره نيکمرغي خو نه لرم ، چه نيم کېږ
پرېږدم څه نه څه طالع خو به لرم .

فکر یې وکړ : نه تاله نېکمرغي سره هغه وخت خدای پامانی وکړه چه له ساحله دومره لیري را غلی .

په جنګ غبږ یې وویل : « کم عقلي مه کوه ! ځان و نه ساته ! او حېل ما کو چلوه ! لا به هم نېکمرغي در سره وي »

وېي ویل : « که څېرته یې څوك خرڅوي ، څه طالع نه به ښه وا خلم . »

له ځانه یې پوښتنه وکړه : په څه شي به یې وا خلم ؟ . په خپل له لاسه تللی شلګی او ماتې چړې او دوه بېکاره لاسونه یې اخلم .

وېي ویل : « هر لوا نه یې خلم . څلور راپیاوړي دي په سینه کښې ور پسې تیرې کړې او ږدې دې احستي هم و »

فکر یې وکړ نایدنا کاره فکر و نه وکړم . نېکمرغي بازار وار نه ورته ډېرې تېرې راځي او څوك یې نه پېژني . خو په هرې نېټې چه وي ر ڼه مې کیږي چه لیرې مې تر ې اخستي واي او هره بېه چه یې غوښته ور کړې مې وای . کاشکې مې د ساحل د ر ڼا شغلې لیدلی ، ر ڼه ته مې ډېر شیان کیږي خو اوس سمندر سي هم دا د ساحل ر ڼا غواړم .

کوشش یې کاوه چه ځان تکړه وساتي او ماکو وچاوي دلاسونه سوی پوهیده چه مړ نه دی .

داسې بېکاریده چه د شپې لس بجې وې چه د ښار ر ڼا واېده اول یې د آسمان په لمن کښې یوه ر ڼا په سترګو ولیده لکه د سهوز مه ر ڼا چه له خپلو ځوا خوره شي . بیا سینند د ټول په مخ چه اوس د سمال سره ګډه ځي ګوځي و ر ڼا لیدل کیده . ماکو یې د ر نه او ټول مېچ ته برابر کړ او پوهیده چه زر به په جریان ور ګډ شي .

فکر یې وکړ اوس نو بېرته شوه شاید چه بیا حمله وکړي ، خو بوټي و سلې سرې هغه هم په توري بیاري کښې څه شي کولی شي .

ځان یې بېغ بېغ واو دلاسواو ډوزخمي او ربل شو و ځاو یې د شپې د یخنۍ سره

سوړی کاوه . فکر یې کاوه : کیدای شي بیا جنګ ته لاړ شم .

ډېرمې زړه کیږي چه بل وار به جنګ وانه وړم .

خو بله شپه بیا جنګ ته لاړ شو او دا وار پوهېده چه بیګنۍ جنګ دی .

په کاو ګلو راتلل او ده یوازې هغه او ږده ایښه په او بو کښې لید له چه :
د دوی د شا نه جوړ وله . په لمنه کوټك یې به سر و واهه او د شار کانو دار و
خپ بهار یې او رالمه کلله به د ما کولا ندی نو تال ما کوه ور سره و لړ زله .
په ډېره چابکتیا یې کوټك واهه . شارك یې نه لیدا او تش د ځوځو په لار شو د نی ی
وار و نه کول . فکر یې شو چه کوټك څه شي ور نه کش کړ او بله شپه یې کوټك
تري وړی و .

او ږده ډاګه یې له ما لو وشکوله او په دوا پور لاسونې جګوله او کوزه وې
راوړمې ایښله . خوشار کان اوس قول پاس ختلی و او بو تل یې څو تې
کولې او له کله یې عوښه څټه له .

په آخر کښې بوشارك د کب دسر خوا ته راغی او زوړ سړی وه شو چه بیا ور ځی
کښې څه نه دی پاتې ډاګه یې له سره تا و کړه او د شارك په سر یې
راخطا کړه ، بیا یې له سره تاو کړه . د ډاګې د ما ښدو خر بهار یې واوریده -
چه په سمه بیمانی مات شوه . د ډاګې لاستی یې په تیزو د شارك په سر ومانده .
ومات شوی څو کې تیري لښکې یې واېښی ، چه د شارك په سر ننو تلی . بیا یې
وایستله او بیا یې په سر ور و منډه له . شارك کب خوشی کړ او په اوبو کې واوښت .
دا د ګلې آخري شارك و . نور په کب کښې د خوړلو شی نه وه پاتی .

زاړه سړي په ډېره سختیه ساه ایستله او خولې یې عجیب شان نه خوند کاوه .
لکه د مسو غوندی تروشي او به وی . زوړ سړی و ویریده خولبره شیبه وروسته یې
د خولې خوند بیرته سم شو .

په سمند کښې یې لاړې توکړې او ویې ویل : « خرا دو نه واخلئ دا وخورئ ،
او بیا ورځئ ، ملګرو ته لا فی وهئ ، چه موږ بنیا دم وژلی دی . »

اوس نو پوهیده چه ماهی یې وخوړه . د ډانګې لاستی یې ماموند او بیرته یې په ماکو پورې وتاړه ، پوه شو چه له دې مات لاستی نه هم د ماکو په چلولو کښې کار اخیستی شی . جوال یې په اوږو وغړاوه او ماکو یې بیرته د ساحل خواته برابر کړ .
اوس یې ماکو په آسانۍ چلاوه او هیڅ ډول فکر او احساس ورته پاتې نه و . اوس له هرشي خلاص واو یوازې یې بندر ته د رسیدو د پاره په مهارت ماکو چلاوه . وروسته نورو شارکانو هم په کب حملې وکړې ، خو داسې لکه چه مارغان یې د خوړو څو پسې کوی .

ده هیڅ مخ وروانه ړاوه او چپ د ماکو له چلولو هیڅ شي ته پام نه و ، تش دومره یې پام و چه ماکو اوس ډېر سپک او په آسانه چلیده .

فکر یې وکړ : ماکو ته کړه دی او چپ له ډانګې نور ښیي روغ دی ، ډانګه به بیا بدله او ورته جوړه کړم .

پوهیده چه اوس په جریان کښې دی د ښار رڼا یې لیدلی شوه ، په دې هم پوهیده چه په کوم ځای کښې دی او ساحل ته رسیدل آسان کار و .
فکر یې وکړ : باد مونږ ملګری دی . بیا یې فکر وکړ ، په سمندر کښې هم مونږ ملګري شته . دښمنان موهم شته . فکر یې وکړ : کټ مې هم ملګری دی .
اوس مې کټ په کار دی . کټ به عجیبه خوند کوی . څه نو واری سړی ماتې وخوری بیا هر څه آسان شی . زه نه پوهیدم چه ماتې به دومره آسانه وی .
پوهیږې چه څه شی ماتې درکړه ؟

وې ویل : « هیڅ شی . ډېر لری راووتم »

کوم وخت چه په بندر ننوت د چوترې رڼا ته یې پام شو چه مړه نه وه .

پوه شو چه ټول ویده دی . شمه پخه وه او د سیند وږمه په زوت چلیده . په بندر کښې چوپه چوپتیاوه . زاړه سړي ماکو نوی لوبې ګاری ته رسی ودراوه .
هیڅوک نه و چه مرسته ورسره وکړي نو یې ماکو په خپله څومره چه یې امکان درلود وچې ته نژدې کړ بیا وتری کوزشو او ماکوی په ګاري پوري

و تاړه. د بادوان قوته یې له لګړې تاو کړه او په اوږو یې کړه. په همدې وخت کښې یې د ځان ستومانۍ ته پام شو. یوه شیبه په ځای ودرید او بیرته یې او بو ته وکتل. د کوڅو په رڼا کې یې د کب پلمه لګېده ولیده چه د ماکو شاته نیغه ولاړه وه. د ملا د تیر لیکه او غوښاوری سری یې ولیدل او د کب د هډوکو تشه پنجره یې په سترګو ولګیده.

په بورته کیدو یې پیل وکړ او چه سمې ته را وختو ولوید. شه شیبه یې بادوان په اوږو او دې پروت و پاڅیدو ته یې هڅه وکړه، خو ونه شو. همداغسې بادوان په اوږو ناست و او مخامخ لارې ته یې کتل. د سړک په هغه بله غاړه یوه پیشو روانه وه او زاړه سړی ورته کتل.

بیا یې نو تش سړک ته کتل.

په اخر کښې یې بادوان په مځکه کښېښود او ودرید. بادوان یې ټینګ کړ او بیرته یې په اوږو کیښود او په سړک روان شو. تر څو چه خپلې کوډلې ته رسیده پنځه واري دمې ته مجبور شو.

کوډلې ته په رسیدو یې بادوان دیوال ته تکیه کړ. په تیاره کې یې د اوبو بوتل پیدا کړ او یو غړپ یې تری وکړ. بیا نو په کټ پریووت. برستن یې په اوږو او بیا یې په پښو او لنګیو کش کړه او پر مخې د ورځپانو د پاسه خوب یووړ.

دی لا ویده و چه هلک سهار دوره له خولې دننه وکتل. دومره زور ور باد لګیده چه په دې ورځ ماکوګان سیند ته نه وتل. هلک تر ناوخته ویده و او بیا نو لکه هر سهار زاړه سړی کوډلې ته راغلی و.

هلک ولیده چه په زاړه سړی کښې ساه وه. د زاړه سړی لاسو ته یې ولیدل او ژړدې وچه په چیغو سر شی. خو په کرارې د باندې ووت چه زاړه سړی ته تو د چای راوړی او په درسته لارې ژړل.

په ساحل کښې ډیر کب نیوونکی د زاړه سړی د ماکو ګرچاپیر ولاړ وو او د ماکو پورې تړلی شی ته یې کتل. یوه سړی خپلې پاځې ملا وهلې او او بو ته

ګوز سو . په یوه مېزې یې د کټ تنه اېداره کـړه .

هلك دوی ولیدل، خو ور ګو ر شو ځکه چه تر هو ر ډلا د و ختنه د لته را غلی و
او ما ګو یې په یو ه کټ نو و سکې سپا رلی و

یو ه له سا حله هلك پسې چېغه و کړ ه «شه حا ل لر ی ؟»

هلك غبز و کړ : «و یده د ی خو ك د ی نه و ر ځی .»

خلکو یې ژ ړ الید له خو د ه پر و ا نه کو له .

هغه کټ نیو و سکې چه د کټ تنه ا ېدا ر ه کـړو له هلك پسې غبز کـړ ه
«له اکثر نه تر یوزې پورې اتلس دوقه دی »

هلك و و یل «د ر ستـه د ه .»

هلك ما ز ار نه و لاړ او له دو کـا نداره یې یـوه قطعه کـا فی وغو ښته .
و یې ویل «سپه سره کافی را کړه چه پرې شودې او بوره ولري .» د و کا ندا ر
وویل «ښـور » .

«هیڅ نیا نه و ګو ر م چه تو ر شه غو ا ړ ی »

د و کا ندا ر و و یل : «عجیبه کټ د ی . د ا سې کـټ می هیڅـرې نـه د ی
لیدلی . هغه دوه کسان چه تاپرون راوړل هغه هم ښه کټان وو » هلك شونډې مـړې
مړې شوې او ویې ویل . «بلادې زما په کټ شي .» دو کاندار وویل : «شه خسناك دې
په کـار ـدی ؟»

هلك وویل : «ته حلکو ته وایه ساسیا ګوله خو نه پاته شوې ره نیار ائم »

دو کاندار وویل : «ورته وایه چه دی ، درته خپه و .» هلك وویل : «تشـکر »

هلك دزاړه کافی سره قطعه دزاړه سړی کوډې ته یو وړه او تر هغې یې څښکـته
کمپناـت چه ویښ شو پحوا ردې هم نوواري په ځای کښې داسې نبور یدلی راکه چه
ویښ شوی وی حو نیرته په دراند دوب پريوتي و هلك له کـوډې و ووت چه
د کافی دتودو لو دپاره له چاڅه لرګی یو ر کړي احرز وړ سړی ویښ شو

هلك ابزه کافي په ګیلاس کښې تویه کړه او ویې ویل : «مه پاڅه پېزه هه داو څښه »

زاړه‌سړی کیلاس واخیست او کافی یی‌وڅښله

ویی‌ویل :«ماتو اینه‌شار کا وماتي را کړه.پوره‌ماتي‌یی را کړه.»

هلك‌وویل:«هغه حودر باندی زور ورنشو.کب‌نیویم»

زاړه سړی وویل :«به‌حووروسته می‌ماتی وخوړه»

«بیدریسکومی کبیبولی چه ما کووساتی ته څه وایی چه د کب سرد ي

څنگه شی؟»

«بیدریکودي‌سربري کړی اوځان ته‌دي د کب بیولو شومه‌ور به جوړه کړی»

«د کب بیش څنگه؟»

«بیش نه ‌که‌دي سوف ورته کیږی؟»

هلك وویل «هواشوف می‌ورته کیږي‌اوس‌ویاید دوروشیاوسدوستنو کړو»

زاړه سړی‌وویل :« چاراپسی لڅون وبه کړ؟»

هلك وویل «ولی به‌الوتکی اوساحلی سا تو‌سکودرپسی‌لټون‌وکړ»

زاړه سړی وویل «محرچیرلوی دی‌اوما کوور»

دزاړه سړی‌پام شو حه‌څومره شه‌وی ددی به‌ځای چه‌سړی د ځان ا و سیند سره

وغبریږی،دبل سیادم سرمرکه وکړ ی .

ویی و یل : «چیر می یاد ید ي . تاڅه شی نیولی ؟ .»

هلك وویل «یومی به لومړ ی ورځ‌ونیو،یومی به‌دویمه ورځ او د وه می

په دریمه ورځ ونیول »

« چیر ښه »

هلك و ویل « پس له د ي‌یا زه‌اوته یوځای کبان نیسو »

زاړه سړی‌وویل : « نه زه بیکمرغه نه یم » زماد‌بیکمرغی دوران ز یا تی

تیر شو »

هلك و ویل : « بلا دي په‌بیکمرغی شی زه به‌بی دځانه سره‌راوړم »

« بلار به‌دي څه را بی »

«هرخه چه‌وایی وایی دي . دوه کمان‌مي برون ونیول خو نو رستا سره کما ن
نیسم ځکه چه ډیر شیا ن باید لا زده کړ م »

زاړه سړي وویل « داو اري نه‌یوه شپه بیزه‌جوړه کړو او تل یی په‌ما کو کسی
د ځانه سره وساتو - تیغ حوي دراړه موټرله ور ځحه‌جوړولی شو . تنهارته نه‌یی
و ر کړ وچه شپه‌یی تیره کړي.باید شپه‌تیره‌وي‌اومات‌شي زماچاړه‌مانه شوه »

هلك و و یل . « بله چاړه به درته و احلم فنر نه‌هم تتارته یو سم د ا سیلیر
به‌څوور ځي‌وي ؟ » .

« د ر ی ورځي . یا نه تر ډرو ر یاتی »

هلك و ویل . « ر ه نه د هرشي سرشته و نیسم ته دي د لا سو غم وحو ر ه چه
جو ړ شي »

« دلا سو چاره به و کړم خوشپې مي ځه عجیبه غوټدي حوند تر خو لی شو او
داسې راته ور ینبیده چه‌د سینی په‌میتخ کبی مي کوم شي‌مات‌شـوي‌وي »

هلك و و یل « دهغې چاره هم و کړ ه کرار پر یو ځه زه به دي پاك کمیس
درته راوړم خوراك ته‌به دي هم ځه شي در برابر کړم »

زاړه سړي وویل « زمادبلو نه‌پس کوما حسار که‌وي‌دځانه سره‌یې‌راو ړه »

هلك و ویل « ته باید ژرد خیره سره‌رو غ شې چه ډیر شیان درنه رده کړم . به
سیمد کښي‌دي څومره تکلیف و لید ؟ »

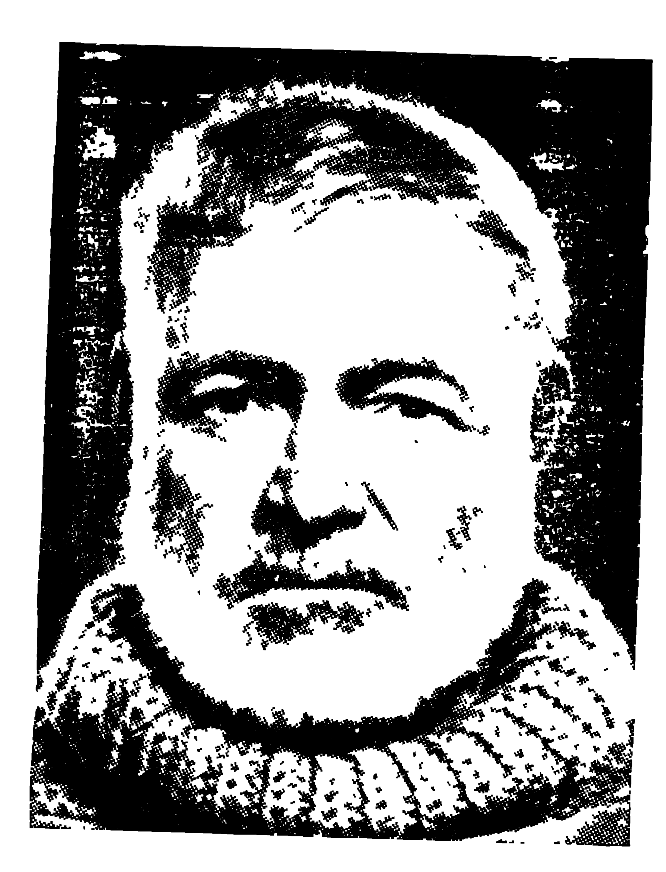
« ر شپت ډ ېر » .

هلك و و یل . « ته کرار د مه و کړه ره‌نه ړو ډ ي‌او اخبار را وړ م
ستاد لاسو دپا ره به هم ځه دارو راوړم . »

« هیردي‌نشی چه پید ریکوته ووا یی چه د کب سر دده شـو »

« .....نه‌مي هیر ېږي »

هلك له کوډي ووت او پر شبو ډك سرك روان شو به لا ر ه کښي بی بیا
په ژ ړ ا پیل و کـړ .

ارنسټ هیمنګ وې

د لیکوونکي لنډه پېژندنه

ارنسټ هیمنګ وې په ۱۸٦۸ کال کښې د امریکې د الونای په ایالت کښې زیږېدلی دی.

د ځوانۍ کلونه یې د پلار سره په ښکار، بوکسنګ او فوټبال تېر کړي دي.
وروسته یې په ژورنالیزم او روزنامه‌نګارۍ ګوتې پورې کړې.

هیمنګ وې همداسې چه د قلم خاوند او د عمل سړی هم و په اومړۍ عمومي جګړې کښې یې د ایټالیې په محاذ کښې خدمت کاوه. د دویم عمومي جنګ ورانې ویجاړې یې په خپلو سترګو لیدلې دي.

په دغه ما سپښین د ګرځیدو یوه ډله دساحل په شګو را غونډه شوي وه. په او بو کښې يې د بیرد تشو قطیو او ماکو ګانو ننداره کوله.

په همدې وخت کښې د بوي ښځې پام شو چه په او بو کښې د کوم شي دملا تیر او پلنه لکیه د څپو دحکمدو او ټیټیدو سره ښو ري.

ښځې دهغو کو دتنې حواته ګوتهونیو له اود ساحل یوه چوپړ ته یې پوښتنه وکړه :

« هغه څه شي دی ؟ »

هغه وویل:« کب دی شار کانو خوړ لی دی . » چوپړغوښتل چه قصه ور ته تیره کړي خو ښځه یې په ژ به نه پوهیده . مخ یې حپل میړه ته کړ و یې ویل « زه نه پوهیدم چه شارك نه داسي ښا یسته او ګلا لې لکیه لري »

ملګري یې وویل : « زه هم نه پو هیدم . »

زوړ سړي په خپلې کو ډ ۍ کښې ویده و . لاهم پړمخې پر وت و زهلك يې څنګ ته ناستو او ده ته یې کتل . را ډه سړ ی دا فر یقې څمر ی په خو ب کښې لید ل

ده لومړی دئ، رئالیزم سره مینه لرله نو وروسته یې د خیالي داستانو په لیکلو پیل وکړ.
د ده لومړی ناول د «لمر هم را خوځي» په نامه په ۱۹۲۶ کال کښې خپور شو.
په دې لړ کښې یې دویم کتاب «ده سلو سره وداع» دی چه د جنګ تاثرات او تباهی
او همه ویرژلې ورځې چه بخپله پرده تیري شوي په کښې ښکاري.
دی اثر په تراوسه دوه واري بلمو ټوك شوی دی. په ۱۹۴۰ کال کښې یې بل مشهور
کتاب «بوټونه د چا دپاره زنګېږي» چاپ شو دده اخري شاهکار چه دده استادی یې
په قزلو و مله همدغه وړو کی ناول دی چه لومړی پلا په ۱۹۵۴ کال کښې
چاپ شو

هیمنګوې د رسیم او په تیره د حبرو اوډیالو ګ په واسطه د رسیم په چارو کښې
بې ساری دی د ده هر ماناں قول ځمکني او واقعي دي او هیڅکله بې دي په خیالی
ورړو په سپړ وی

هیمنګوې په ۱۹۶۱ کال کښې، سېر کال د جولائی په دریمه نیټه د ۶۲ کلو په عمر د توپك
د ډزکولو په وخت کښې سړوا ځان وویشت

سعدالدین «شپون»

THE OLD MAN AND THE SEA

by

ERNEST HEMINGWAY

TRANSLATED

by

SADUDDIN «SHPOON»

دولتی مطبعه